

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja IV. évf. X. szám

2016. október hónap

Most a toll a pajzs?

Olvasom az egyik napilapban, hogy Christoph Schönborn bíboros, bécsi érsek aggodalmának adott hangot a kezeletlen migráció, Európa esetleges iszlamizációja miatt. Jó másfél éve kezdődött az a bevándorlási hullám, amely azóta is izgalomban tartja az „öreg kontinens” sorsát, jövőjét szívükön viselőket. A migráció okait firtató, és a következményeivel kapcsolatos prognózisok száma végtelen. Nem tisztem eldönteni, hogy mely elmélet áll legközelebb a valósághoz. Egyet azonban tudok, hogy nem maradhatunk közömbösek a bennünket is, a hitünket, az értéinket is érintő sorsdöntő folyamatokkal szemben.

Az iszlám fanatikus ága és a kereszténység mostani nexusáról két film-élmény jut kapásból eszembe. Mindegyik valós eseményen alapszik. A Nap mögött című alkotás egy muzulmán fiú megtéréséről szól. Arról a hányattatásról, amit Krisztus-követővé válása miatt kell elszenvednie családjától, környezetétől. Kálváriáját még csak tetézi a keresztény közösség kezdeti gyanakvása, távolságtartása is. A másik mozgókép, a több díjat is elnyert Emberek és istenek, francia földön született. A ciszterci szerzetesek 1996-os algériai vértanúságát feldolgozó mű ugyancsak letaglózó erejű. S még mielőtt arra az álláspontra helyezkednénk, hogy ezek kirívó, vagy elszigetelt esetek, elég csak a Nyugat-

Európából nap mint nap érkező, rémisztő hírekre gondolnunk.

Számos olyan esetről tudunk, amikor keresztény őseink védekezni kényszerültek az őket üldöző hatalom túlkapásai ellen. Ha arra volt szükség, vonakodás nélkül vállalták a mártíromságot, de önként nem szolgáltatták ki magukat üldözőiknek, a kiirtásukra szövetkezőknek.

Működésbe lépett az „önvédelmi reflex”, az élet, mint abszolút érték, a hit, a Jézusban megismert és megélt értékek védelme. Erről tanúskodnak a katakombák Róma-szerte, a pajtákban, vagy a csónakokban tartott titkos misék Vianney Szent János idejében, vagy épp hazánk közelmúltjának földalatti egyháza.

Egyházunk -Jézusunk tanítását megélve- eddig is

kiállt az üldözöttek védelmében és nem tétovázott, ha az irgalmasság testi cselekedeteinek gyakorlását követelte tőle a bajba jutottak nyomora. De ez most valami más. Olyan helyzet, amikor különös szükségünk van józanságra, mérlegelésre, a „lelkek megkülönböztetésének” képességére. Jogos és arányos önvédelemre. Miként azt egyházunk katekizmusa tanítja.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

PETELEI ISTVÁN

Őszi éjszaka

Az ősz nálunk, Szovátán belemarkolt az erdőbe, s a tölgyfák lombja foltonként megveresedett, mintha vért eresztett volna rajta. Az útszéli vadvirágok szintelenek lettek, és a bokrok piros boggyós ágai ledőltek a száradó gyepre. Az oldal megsárgult – a közeledő halál gondolata mintha megijesztette volna a bikket -, gyűrött s sápadt lett, mint a vénember arca. Oly nagy lett az egész kép és csendes.

A hegyháton felül, a havas fenyves elein halványszürke köd ül, s miatta a rengeteg rajza belevesz az égbolthba. Az ormon leszálló erek, patakok simábbak, csendesebbek lettek; elbújnak a selymékes sások közé, loppal csorranva a fekete mederbe..., halkan loholva tovább. Egyetlen szörnyű nagy száj ez a rengeteg erdővel szegett kép, mely utolsókat lélegzik.

Az erdő nem néma nyáron, amíg él és nő. Valami titkos roppanások; a levelek szerelmes sóhajtása; a bokrok mélyében nyughatatlan mozgolódások; egy madár csippenése itt; odább egy magját szétvető virágfej; egy sikló, mely a keserűlapuk szárai alatt átcsúszik; egy rigó, mely a familiájával a holnap napról töprengve beszél; egy hab, mely zajjal versenyezve az előtte menőt megelőzni igyekszik – ó, az erdőnek ezer hangja!

De ősszel megcsendesedik egyszerre az erdők. Az eldőlt perjék, a lekonyuló virágszárak, a leomló lombok, a messze elnyúló békanyalak, a szállongó szárnyas magvak, a kifejezhetetlen mélaság, mely elterül a hegyoldalon, patakmedren, oly lággyá, szelíddé és bússá tesz mindent, oly csendes, lemondó lesz a tájék, hogy megértjük a búcsúzást.

Úgy elereszti magát ez az erdő, úgy megtrottyan.

Múlóban lévén, félelmesebb is lesz. A lehullott levelek puszogását a lábunk alatt, az összeálló sár nyiszogását jobban meghalljuk, mint nyáron akár a békabrekegést. Egyszerre észrevesszük a kép nagyságát, és észrevesszük, hogy milyen csekélyek vagyunk benne.

A nagy sóstó oldalán a csupasz sóhegyek fehére bágyadtabb, mint nyáron volt. Az alkonyat legelőbb a fehér talpát takarja be gyászfekete fátylával. Az orma felett pedig akkora helyet, mint az asztal lapja, álmatag fény bukkan ki. A Szakadát ciheresein gyenge köd suhan át, a Bececs lábánál kezdve kúszik fel a meredek oldalra. Az egerek a patakok partján beledőlnek lágyan ebbe a drága puha taka-

roba. Esteledvén a bágyadt fény a sóhegy felett elevenedik. A hold ágya ez, melyből kikel. Pompásan, méltóságteljesen jön mindez, s akkor postástrombita harsan fel a túlsó oldalon. Valami gyermek fúj belé, a kukoricást őrizve a vaddisznótól! Ah, mily idegen és csúf e mohó recsegős hang ebben a nagy némaságban!

A hold nemsokára kiemeli fehér homlokát. Minden árnyba borul, de az első sugár két vékony puskaszuronyra tűz a bokrok között a hegytetőn.

Két vékony acélpenge a puskák hegyén, s a rengeteg lombjából úgy kiágaskodik, hogy lehetetlenség nem látni.

A két éles, vékony acél megigéz. A szemünket vonzza. Akármily sugár és csekély e penge ebben a nagy hallgató rengetegben - ezt kell, hogy lássuk. A sóstó nagy tükre, az oldalak fehér szikláit, a messze feltűnő ragyogó csillag mind elvesznek a két éles, hegyes acél mellett, mely ott felmered mozdulatlanul.

Valahol az aljban a levelibéka gurgurizál. Összerezzenünk. Lovak dubognak a köves úton, melyeket gyerekek hajszolnak ki éjjeli legelőre. Bánt a zaja. Az éles szuronyél ragyogása a holdvilágban kellemetlenné teszi a csendességet.

A sósziklák tühegyes fehér kövein kopog a kecske gömbölyű patája. S a tarka hetyke barom figyelve néz a hegyélre, hol egy asszony siránkozva szól két egyenesen álló férfihoz, a két zsandárhoz, kik a szuronyt tartják fel magasra.

Ne higgyen rosszat felőlünk, csendőr úr! Ami történt tiszta szerencsétlenség, tessék elhinni, csupán tiszta szerencsétlenség.

A Fekete-tó felől a kukoricák szárai zörögnek, amint egy szürkés, apró havasi tehén törtet át rajta az emberi szó felé igyekezve.

Tiszta szerencsétlenség, csendőr úr, akármit mondanak is. Akár örzi azt a szegény halott fiút ott, csendőr úr, a bokor mellett, abból már ember nem lesz soha, s mi haszna lesz valakinek abból, ha miatta a tömlöcben rothad az uram? Nem ütötte ő agyon azt a szegény fiút, higgye el, csendőr úr! A fa rádólt magától, csendőr úr, a fiúra... Magamagától...Ne hallgasson az ellenségeinkre.

A két katona pedig áll mereven, mintha abból a hideg sóhegyből vágták volna ki őket; a puskájuk a vállukon, a szuronyukat beragyogja a hold világa. Egy piros boggyós kecskerágóbokor választja el őket valamitől, amit az alkonyatban nem lehet jól látni. A fű az ott heverő tárgy körül letaposott és barna..., de hát ilyenkor este minden sötét... Egy kis fekete mozdulatlan holmi hever ott a fűben – s a tetején egy szálfá keresztben.

Az asszonyi szó szüntelenül pereg egyhangúan, mint az őszi eső, vagy mint: a könnyező szem.

Hogy az uram fektette volna azt a szálfát a Gyuri mellére, mikor már agyonütötte volna? Az nem igaz...Hogy mondhatnak ilyeneket, csendőr úr! Ráesett Gyurira, tessék elhinni! Nem gyakorlott az uram az ilyen gonosztevéseben. Meg se járta volna az esze...Akkor tette volna rá, mikor már halott volt volna? Dehogy! Meg se merete volna nézni..., ha ő tette volna.

Nem! Az uram nem ilyen fajta ember. Az uram jó ember, csendőr úr, s mi jól éltünk, csendőr úr, habár bolond, indulatos ember is az uram. De engemet úgy tartott, mint a galamb a fiókáját. Aztán már nem mai gyerekek vagyunk, csendőr úr! Az uram már deres (de ki áll azonban vele egy sorba munkában, multságban), s én is régecske mondtam el az esküt az oltár előtt. Hát miért bolondulnánk meg most, mi időtöltött emberek? No, mondja! Ez tiszta szerencsétlenség! A szálfa magától dőlt a fiúra. Az pusztította el Gyurit.

Valami enyhe szellő suhant át a Cserepeskő felől, s arra mind megmozdultak a lombok. A hold fellépett a boltra. A szelének a rajza oly éles volt, mintha ezüstös papírból ollóval vágták volna ki. Benézett a bikkék tetején, s azzal továbbshuhant. Benézvén a Gyuri elváltozott, vértől fekete arcára ott a bokor mellett, azért szaladt oly gyorsan odább bizonyosan.

Az asszony erős, szép, húsos fehérszínű, hólyagos szemekkel, duzzadt, piros ajakkal, az ünnepi ruhájában) behunyta a szeméit, amint a rebegő holdvilág mellett meglátta a legényke hideg testét... Tapogatózva megkapaszkodott egy ifjú fa derekába – bárha sima helyen állott -, és elhallgatott. Mily rettenetes csendesség volt! A csendőrök meg se mozdultak.

Járt utánam Gyuri, nem tagadom, csendőr úr, jó! Ami igaz, nem tagadom el. De nem az uram ütötte agyon. A szálfa esett rá. Mi itt lakunk fenn az élen, s Gyuri errefelé járt nappal, éjjel... Nem tagadom. Mert itt fenn van a Gyuriek töröküzásuk, s azért járt fel éjjel, hogy ne mocskolják meg a vaddisznók. Így esett rá a szálfa. Egy-két szót is szoltunk egymáshoz, nem tagadom..., de semmi rossz nem történt közöttünk, csendőr úr... Hiszen gyerekember volt az, csendőr úr! Úgy nézhetném, mintha a fiam lett volna, mert gyerekkorától fogva ismerem. Egyszerre, igaz, nagyon megbátorodott, mintha vaskapocs szorította volna meg az ember derekát a táncban – de azért embert nem ölünk, csendőr úr!

A futó szellő még valami rútot is emelt ki a bokor mellől... Mintha kettévágta volna az asszony hangját ez a szag. Megdöbbenve hallgatott el, a kötényt a szeme elé emelte, és lerohant a gödörbe. A tehén megijedt a lármától, és nagy törtetéssel visszarahant a kukoricásba.

Az égboltot egymás után hímezte ki a csillagokkal az éj. A Medvetóba facsatornán vezetett édesvíz hangosan csorgott, s fodrok szaladtak végig a tükrön a holdvilágtól beragyogva. Mély és rettenetes a csendesség!

Nem tudok elmenni innen, csendőr úr, látja (csak úgy a gödörből beszélt fel az asszony); elindulok haza, de vissza-

térek... Nem tudok elmenni innen, pedig az a szag, mely onnan a bokor mellől jön, elveszi az eszemet... Csendőr úr! Vigyék már el onnan Gyurit. Mit kívánnak tőlünk? Már meghalt Gyuri! Mit akar még velünk a bíróság, hogy nem engedi eltemettetni? Vége van már annak egészen... Vigyék el innen, az élő Isten irgalmára, azt a szegény testet... Hozzá nem nyúlnék a teremtett világ minden kincséért, de ezzel a tíz körmömmel sírt kaparnék neki, csak hogy eltegyék már a föld színéről... Ne tartsák itt, lelkem, hiszen nem érzik?... Nem érzik a szagát, csendőr úr?...

Főlemelte mind a két karját a feje fölé; az égre meredt néhány ugrásban a gödörből felrohanva, merészen a csendőrök elé toppant, s hangosabban, kiáltva, dühösen folytatta:

Az én bűnös szemem!... Az én bűnös szám. Ó, jaj neki... Temessék már el, az élő Istenre! Vasárnap a táncban megszorítottam a karját, éreztem, hogy úgy reszket, mint a nyárfa. „Elvesztél” – így szoltam magamhoz bűnös örömmel..., és elveszett... Lányok jártak utána, mert szép volt, erős volt, de ő elfordult tőlük miattam. Egy hét óta üldögélt egy kövön a mi házunkkal szemben..., és éjszakán kóborolt az ablakom körül, mint a rossz lélek... „Mit nézel a falon, bolond” – kérdeztem. „A falon keresztül is látom, amint levetkőzöl, Mária..., a fehér testedet...” – így szolt. Ó, az én bűnös lelkem, bűnös testem. Az élő Istenre, tegyék már a föld alá szegényt... Csendőr úr...

Az éjszakában körülte a hegyekben lángok gyúltak fel. Pásztorgyerekek élesztgették a dúvadak ellen a tüzeiket, s az isteni csendességet felverték elnyújtott kiáltásaikkal, mindenféle ütőszerszámok lármájával... Hej ho..., ho... A medve azért csendesen cammog le az ösvényen, s megáll, messziről nézve a táncoló tüzeiket... A hold békességesen szárnyal a bársonyos bolton. Madarak rebegő szívvel neszelnek a bokrok mélyén, s az uhu felemeli tollas fejét.

A békességet a sóőrök kutyái zavarják. A szemlésez járja ott a veszedelmes utat..., botjával kopogtatva az ösvényt a lába előtt. A kuvaszok elejébe rontanak.

Egy tiszta áthatolhatatlan fekete köpenyeg hever hegyen, völgyen, mezőn és szakadékon... Oly rengeteg mindez, nagy, oly békességes, mint a halál.

Valaki bele-belekiált az éjbe.

HUMOR-SAROK

Férfi begipszelt lábbal horgász a folyóparton.

Arra megy egy másik horgász:

- Harapnak a halak?

- Nem, csak elestem..

Szentmihályi Szabó Péter

Köszönöm

Köszönöm, Uram, ezt a halk zenét,
az éjszakai friss levegőt, a csendet,
köszönöm, bárhogyan is - az életemet.
Tanú lehettem a végtelen egyetlen röpke
pillanatában:
kipillantottam a gyorsvonat ablakain.
Köszönöm, hogy éltem.
A füveket, madarakat,
a folyókat, tengereket,
testvér-embereket és testvér-könyveket,
a templomokat és menedékhelyeket.
Köszönöm a Helyet és az Időt.
Köszönöm, hogy engedted vétkezni ellened,
próbaidőre bocsátottál, s látod,
a nevedben énekelek.
Köszönöm, bárhogyan is - az életemet.
Köszönöm anyámat, apámat,
feleségemet, gyermekeimet,
barátaimat, ellenségeimet,
köszönöm, hogy most is Veled lehetek.
Látod, Neked énekelek.
Köszönöm, bárhogyan is - az életemet.

Bruno Ferrero: A mérleg

A jómódú gazda, és a szegény ember üzletet kötött. A gazda minden héten ad két kiló túrót a szegény embernek, aki pedig viszonzásul két kiló összegyűjtött mézet ad.

Ment az üzlet rendben jó ideig, amíg egyszer csak a gazda arra gondolt, hogy bizony nem minden ember tisztességes, és meg kellene mérni amit kap. Úgyhogy mikor legközelebb vitte a túrót, és néhány perc múlva megkapta a mézet, azt hazavitte, és a pontos mérlegén megmérte - hát csak másfél kiló volt!

Felháborodva ment a szegény emberhez és indulatosan a szemére vetette, hogy becsapta őt.

*A szegény ember lehajtotta fejét és így szólt:
- Nagyon sajnálom, hogy így történt, de én nagyon szegény ember vagyok. Egy kétszerpenyős mérleget még tudtam szerezni, de súlyokra már nem volt pénzem. Így hát amikor megkaptam tőled a túrót és kivittem a kamrába, rátettem a mérleg serpenyőjére, és a másik serpenyőbe kimértem az azonos súlyú mézet.*

A gazda roppant módon elszégyellte magát és hazament.

Miket gondolsz magadban?

„... amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.” (Lukács 6:45)

Amikor John Roebling hidat tervezett Manhattan és Brooklyn között, a szakértők úgy vélték, a terve megvalósíthatatlan. Azt mondták, egy akkora feszítávságú híd nem bírná ki a szeleket és az árapályt. Roebling azonban nem volt hajlandó beletörődni a vereségbe, ehelyett fiával, Washingtonnal a megoldást kereste. Aztán éppen, amikor az építkezés már majdnem elkezdődött, Roebling meghalt egy vízalatti balesetben, amelyben fia is agykárosodást szenvedett, és soha többé nem tudott járni, sem beszélni. A túlnyomó többség úgy vélte, hogy fel kell adni a tervet, de Washington Roebling eltökélte, hogy megvalósítja apja álmát. Kifejlesztett egy kommunikációs rendszert úgy, hogy egyik ujjával megérintette felesége karját, ő pedig továbbította férje ötleteit a mérnököknek. Tizenhárom éven át így felügyelte az építkezést – és 1883-ban az első bérkocsi áthaladt a Brooklyn hídon. A „lehetetlen” valósággá vált! Te is éppen lehetetlennek tűnő helyzettel nézel szembe otthon, munkahelyeden, az anyagiak vonzásában vagy kapcsolati téren? Ha igen, akkor nagyon fontos, mit mondasz magadnak az adott helyzetről. Az önmagaddal folytatott párbeszéd vagy örömhöz, vagy gyötördéshez vezet. Meg lehet mondani, miben hiszel az alapján, mi jön ki a szádon: „A jó ember szíve jó kincsből hozza elő a jót, és a gonosz ember gonoszból hozza elő a gonoszt. Mert amivel csordultig van a szív, azt hozza elő a száj.” (Lukács 6:45). Egy lelkész mondta: „Ami nyomás alatt kijön a szádon, az tudtadra adja, ha valami javításra szorul... ha szeretnéd, hogy valami meglátszódjon külső embereden, Isten Igéjével kell táplálnod a belső embert... ha elhiszed, amit az Ige mond, azt fogod észrevenni magadon, hogy te is mondd, és amint elkezded kimondani, egész lényed a bensődben rejlő kincset, Isten Igéjét fogja tükrözni.”

Erő a változáshoz

„Megerősítlek, meg is segítlek...” (Izajás 41:10)

Mindenféle szemináriumokra és konferenciákra járunk fájdalommentes módot keresve arra, hogy életünk egy csapásra megváltozzon. Diétákba kezdünk. Egészséges életmód klubokhoz csatlakozunk, és lelkesedésünk ki is tart kb. két hétig. Aztán visszazökkenünk a régi kerékvágásba. Nem változunk. „Segíts magadon” könyveket olvasunk, de az a baj az efféle tanácsokat osztogató könyvekkel, hogy megmondják, ugyan, mit tegyünk, de nem adják meg hozzá az erőt. Azt mondják: „Szabadulj meg a rossz szokásoktól! Légy pozitív, ne légy negatív!” De hogyan? Honnan vegyük az erőt a változáshoz? Az erő szó ötvenhétyszer fordul elő az Újszövetségben. Ez szerepel a legnagyobb jelentőségű esemény, Jézus Krisztus feltámadása leírásánál is. És ez a feltámasztó erő ma is hozzáférhető, hogy megváltoztassa az életedet. A legfontosabb dolog az életben ismerni Krisztust, átélni az ő feltámadásának erejét. Pál azt írja: „...hogy megismerjem őt és feltámadása erejét” (Filippi 3:10). Egy másik helyen pedig ezt írja: „... hogy meglássátok... milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból...” (Efezus 1:18-20). Az „erő” görög szava a dűnamisz, ami sok nyelvbe átkerült, két általunk használt szóban is benne van: 1) a dinamit, aminek robbanó ereje van; és 2) a dinamó, a mi folyamatos villamosenergia-ellátást biztosít. Krisztusban mindkét erő megtalálható. Átala le tudjuk rázni, le tudjuk „robbantani” láncainkat, melyek megkötöznek, és győzelmesen járhatunk a tőle kapott folyamatos energiaellátásban.

Templom- búcsúnk

Ebben az esztendőben szerdára (szeptember 14.) esett a Szent Kereszt felmagasztalása ünnepünk. A búcsú keretében elsőként Stift Zoltán atya (Angelico) rajzaiból rendezett kiállítás megnyitására került sor, szombaton 10 órától. A kiállítást Ormai István, Nagyatád város polgármestere nyitotta meg. Megnyitójában örömmel hangsúlyozta, hogy a hitről, vallásunkról, ó- és újszövetségi történeteinkről nemcsak pátosszal – és így önkéntelenül is egy kis távolságtartással – lehet megnyilvánulni, hanem emberközeli, bensőségesen, humorral, időnként finom iróniával is. Ilyen bensőségesek, emberközeli, gyermek-közeli Stift atya rajzai is. A kiállítás megtekintése után bepillantást nyerhettünk a rajzolás műhelyitkaiba is: miközben előttünk rajzolt és énekelt Stift atya, keze munkáját lépésről lépésre követhettük a kivetítőn. Bámulatatos volt, ahogy elhelyezett – számunkra még semmit nem jelző – színes foltokat az üres lapon, majd tussal megrajzolva a kontúrokat kibontakozott a szemlélő számára a kép is.

Szombaton este, a 18 órás mise keretében mutatta be Lóránt atya Balás Béla püspök atyának azt a 16 fiatalt, akik a bérmálás szentségéhez járultak idén. Az utóbbi években minden esztendőben van Nagyatádon bérmálás (nem két évente), általában a kilencedik osztályukat éppen megkezdő fiatalok bérmálkoznak. Erős a törekvés, hogy ezek a fiatalok ne „tűnjenek el” a bérmálás szentségének vétele után az egyházközség életéből, a templomból – ezt a célt szolgálják többek között a külön nekik szervezett programok vagy a Timóteus kör, melyhez tartozás biztos támaszpontot ad a bizonytalansággal, számos, a világból érkező negatív hatással küzdő kamaszok-

nak. Püspök atya is hangsúlyozta, hogy fontos a fiatal részéről meglévő akarat is („...a Ti igenetek is benne van ebben a döntésben...” – mondta), és inkább ne járuljon a fiatal a bérmáláshoz, ha csak a családja akarja, vagy ha csak egy külső elvárás („legyen meg”, „nem árt az”, stb.). Meg kell várni az időt, míg a lélek eljut odáig, hogy tudatosan akar keresztény életet élni, Krisztus-követő lenni, ahogy püspök atya fogalmazott, „belsőleg megélni a hitét”, nem csupán „templomba járónak lenni”, mechanikus imát mormolni. Nagyon érdekes, izgalmas volt püspök atya szent beszéde: Jézus nem azért jött e világra, hogy meghaljon értünk, hanem hogy éljen értünk, példát adjon, hogyan kell(ene) élnünk. Mert ha nem így élünk, ugyan miben különbözünk a pogányoktól?

Aki eljött a bérmálási misére, átszellemülve vett azon részt, lélekben, szellemileg feltöltődve távozhatott a templomból. Nemcsak püspök atyából sugárzó belső erő miatt, hanem az ifjúsági kórus, a kántor úr nagyon találó énekei (imái, dicsőítései) miatt is. Főleg, ha együtt énekelt velük.

A búcsú alkalmából jelent meg az Ott a híd előtt... című könyvecske, amely Lóránt atya korábban – egyházközségi lapokban – megjelent írásait, valamint a közösségi élethez kapcsolódó dalok szövegeit tartalmazza. A címadó dal például az idei hittantábor úgynevezett „hymnusa” volt. A kis könyv – a szellemi táplálék mellett – az orgona felújításának célját szolgálja: az írásmű eladásából befolyó bevételt az egyházközség az orgonaprojektre fordítja.

Fiumei Éva

Wass Albert – Őszi dal

*Elmentek már a madarak, a fecskék,
csak mi maradtunk itt: én és az ősz.
Szép álmomat a lelkemből kilesték,
csapongó vágyaim: hogy visszajössz.*

*De elmentél. Veled a nyár, az álmok,
csak szél süvölt és halál bolyong a berken.
A hervadásban elmerülve állok,
és fáj az ősz, a bánatom, a lelkem.*

*Neked nagyon hideg volt itt az élet,
nem jött bíborral már az alkonyat,
s megsemmisült sok délibáb-reményed
csillagtalán, nagy éjszakák alatt.*

*De érzem már: te vagy lelkemnek minden,
s nem kérek tőled semmi, semmi mást:
csak jer vissza; s én rózsákkal behintem
körülotted az őszi hervadást.*

Tészta csirkeleves

Főételként 4 személyre

Ha vákuumcsomagolt, előfőzött tésztát használok, szeretem leöblíteni forró csapvíz alatt, mielőtt a levesbe teszem. Ez segít a tészta szálak szétválasztásában, és eltávolítja a főleg keményítőt. Ha friss hokkien tésztát találnánk, akkor mindenképpen annak használatát javaslom. Nyers tojást tartalmaz, ezért ugyanúgy kell kezelni, mint a friss, gyúrt tésztát (hűtőben tárolandó, 3 napon belül felhasználható): előbb forrásban levő, sós vízben blansírozzuk, majd leszűrjük, és így tesszük a levesbe. A tészta csirkeleves azon házas, tápláló ételek közé tartozik, amelyeket mindenki szeret. Elkészítése pofon egyszerű, ha kéznél van egy kis alaplé a fagyaszóban.

Vágjuk ki a torzsát a bok csójából, vágjuk keresztirányban 4 darabba, jól mossuk át, majd szűrjük le.

Helyezzük a tésztát szűrőedénybe, forró csapvíz alatt alaposan öblítsük át, és szűrjük le. Forraljuk az alaplevet nagy, vastag aljú fazékban. Tegyük bele a szójaszószt, a gyömbért, az osztrigaszószt, a cukrot, és keverjük össze. Mérsékeljük a lángot, adjuk hozzá a leszúrt tésztát, és lassú tűzön főzzük fél percig. Tegyük bele a bok csajt és a csirkehúst, és lassú tűzön főzzük még 2 percig, amíg a hús épphogy átfő. Keverjük bele a szezámolajat, majd húzzuk le a tűzről. Merjük a levest nagyobb tálba. Tegyük külön tálba a hagymát és a csilit, és kínáljuk a leves mellé.

Hozzávalók:

½ csokor bok csajt

1 csomag 45dkg-os friss hokkien tészta

6 csésze gazdag kínai csirkealaplé

2 evőkanál világos szójaszószt

1 evőkanál julienne-re vágott gyömbér

2 teáskanál osztrigaszószt

1 teáskanál kristálycukor

40dkg keresztirányban 1 cm-es szeletekre vágott tanyasi csirkemellfilé

1 teáskanál szezámolaj

½ csésze julienne-re vágott zöldhagyma

2 nagy, átlósan vékonyra szeletelt piros csilipaprika

Forrás: Kylie Kwong: Kínai konyha egyszerűen

JÓ étvágyat!

Mutasd a profilod, megmondom ki vagy!

Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj. Mt 12,34b Talán nem is ismerek olyan tízen-húszon éves fiatal, aki ne használná, ne tudná mi az a Facebook. Észre sem vettük és az elmúlt pár évben életünk szerves része lett – olyannyira, hogy sokszor már meg sem tudunk lenni nélküle. „Mert az infók ott terjednek a leggyorsabban” és ez tény! Régebben még meg tudtam tenni, hogy akár egy-két hétre is félretegyem, de ma már ez sokkal nehezebb, mert „aki lemarad – kimarad”.

Sok mindenre használjuk és ez nem is baj. Néha a távolságok miatt csak ott tudjuk tartani barátainkkal a kapcsolatot. Ott tudunk posztolni, lájkolni, eszünkbe juttatja, hogy kinek mikor van a születésnapja és még megannyi dolgot.

Az általános iskolai magyar nyelvtanárom gyakran mondta: „mutasd a füzedet, megmondom ki vagy.” Az, hogy mit teszünk, mit engedünk meg magunknak és mit nem, megmutatja azt is, hogy mit képviselünk. Ha akarjuk, ha nem! A dolgaink, magatartásunk, használati cikkeink mind-mind árulkodnak rólunk. Egy jó pszichológus egy szobába belépő ismeretlen személy pusztá megjelenéséből rengeteg következtetést tud levonni, úgy hogy az adott illető még meg sem szólalt. Mert a megjelenésünk, öltözködésünk is tanúskodik arról, hogy kik vagyunk.

A facebookozási szokásaink is ugyanilyenek. Az, hogy milyen képeket töltünk fel, milyen oldalakat osztunk meg, mit lájkolunk, milyen állapotot vagy hangulatot teszünk ki, az is mind arról árulkodik, hogy kik vagyunk. Ahogy a Biblia mondja: „Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.” Talán napjainkban ezt így mondanánk: „amivel csordultig van a szív, arról beszél a Facebook profilom.” Ha rákeresek egy ismeretlenre, pár kattintásból rengeteg dolgot megtudok az illetőről. Látam, már olyat is, hogy egy-egy ember profilja ígérettől, igemagyarázatoktól hemzseg, mintha csak a Bibliára kattintottam volna rá. Ez is árulkodik...

Az emberre döntő hatással van a külső, a látszat, a megjelenés. Isten azonban a belsőt nézi: azt, ami a szívben van. Hasonlóképpen fogalmaz Exupéry, A kis herceg szerzője, amikor azt írja: „Jól csak a szívvel lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.” Az ember szíve az, ami a leginkább árulkodik a jelleméről, onnan lehet megismerni, hogy mi lakozik igazán annak belsejében. Ez így volt már a Biblia megírásakor is, és ez azóta sem változott: a szív az emberi érzések, a jellem mércéje. Onnan indul ki a jó, de onnan indult ki a rossz is. A tisztaszívűségnek a legtökéletesebb formáját Jézus Krisztus tárja elénk. Rá kell nézünk és tőle kell kérnünk a mi szívünk megtisztulását is: „Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!” (Zsolt 51,12)

Az, hogy mit gondolnak rólad mások, vagy hogy milyen színben szeretnéd magad feltüntetni, mind belülről indul ki. Azt pedig, hogy mi van ott belül, nem lehet elrejtteni. Hát így teszem fel neked is a kérdést: Mit mond el rólad a Facebook-fiókod?

Forrás: Internet

A riói olimpiai bajnok Katie Ledecky:

Katolikus hitem a dolgokat más megvilágításba helyezi

Az amerikai Katie Ledecky már a Rio de Janeiró-i játékok előtt olimpiai bajnoknak mondhatta magát: 2012-ben, 15 évesen Londonban győzött a 800 méteres gyorsúszásban. A most zajló olimpián eddig három érmet nyert: két aranyat egyéniben és egy ezüstöt a 4×100-as gyorsváltó tagjaként.

Az úszónő a washingtoni egyházmegye online magazinjának, a Catholic Standardnak még Rio előtt, július végén nyilatkozott hitéről.

Négy évvel ezelőtt Katie Ledecky berobbant a sportszeretők köztudatába, amikor mindössze 15 évesen 800 méteres női gyorsúszásban aranyérmet szerzett az olimpián. A katolikus iskolákban tanult úszónő nevéhez kötődik azóta a 400, a 800 és az 1500 méteres gyors világcsúcsa, és az 500, az 1000 és az 1650 yardos amerikai rekordokat is ő tartja. 2015-ben ő lett az első úszó, aki egyazon világbajnokságon megnyerte a 200, a 400, a 800 és az 1500 méteres gyorsúszást is. Az olimpiai selejtezők során Ledecky három egyéni számban kvalifikálta magát a riói nyári játékokra (200 és 400 méter gyorsan egyaránt aranyérmet nyert, utóbbi számban ráadásul világcsúccsal. Harmadik versenyszámában, a 800 méteres gyorsúszásban augusztus 11-én áll rajthoz – a szerk.)

– Amit a katolikus iskolákban tanult, miként segítette az úszókarrierjét?

– Bölcsődés korom óta katolikus intézményekbe járok. A Little Flower általános iskolába jártam a marylandi Bethesdában nyolc évig, majd a Szent Szív nővérek által fenntartott Stone Ridge School gimnáziumba, mindkét helyen kiválóan, hittel telve neveltek. Az, hogy szigorú oktatási rendszerű iskolákba járhattam, elősegítette az érdeklődésemet a világ és mások szolgálatára iránt, és gazdagította az életemet, hogy az ne csak az úszásra és az atlétikára szorítkozzon. Mindazonáltal az úszás szempontjából is fontos volt, hogy ezekben az iskolákban tanultam – katolikus iskoláim kihívást jelentettek számomra, szélesítették a látókörömet, és lehetővé tették, hogy az úszóedzéseken, úszással kapcsolatos eseményeken és a sporton kívül másfelé is forduljon az érdeklődésem.

és szerettek. Megtanultam, mennyire fontos, hogy az embernek egyensúlyban legyen az élete, és remélem, hogy ez a lecke az egyetemen és a későbbiekben is segíteni fog.

– A két iskola közösségének támogatása miként segítette az olimpiai felkészülését?

– Amint említettem, a támogatásuk felbecsülhetetlen volt számomra, hogy mind a tanulásban, mind az úszásban elérjem a céljaimat, és hogy felkészüljek a riói olimpiára. Vannak barátaim a gimnáziumból, akik mindig üzenetet küldenek, amikor nemzetközi versenyeken indulok. Ez sokat jelent számomra. Az iskolából három tanár is eljött az omahai olimpiai válogatóversenyekre idén, akárcsak több, az iskolához kötődő család és a saját családom. Keresztapám, Jim Shea jezsuita atya fél Amerikát átutazta, hogy szurkoljon nekem. Az általános iskolából Rosemaron nővér és Vaghi atya üzenetet küldtek. Azt is jó volt tudni, hogy a gimnáziumi úszócsapat edzője, Bob Walker pedig – más versenyzők edzőjeként – ott van a helyszínen. Úgy érzem, nagyon sok különleges ember van az életemben, és emiatt szerencsésnek tartom magam.

– Hogyan támaszkodik katolikus hitére, hogy megbirkózzon az edzésekkel és a versenyekkel?

– Katolikus hitem nagyon fontos számomra. Mindig is az volt, és mindig is az lesz. Réseze annak, aki vagyok, és akkor érzem jól magamat, ha gyakorolhatom a hitemet. Segít abban, hogy más megvilágításban lássam a dolgokat.

– Még mindig elmondja az Üdvözlégyet minden verseny előtt? Miként döntött arról, hogy ez lesz a buzdító imája?

– Igen, elmondok egy vagy két imát minden versenyzésem előtt. Az Üdvözlégy csodálatos imádság, és úgy érzem, hogy megnyugtat.

Katie Ledecky 1997. március 17-én született Washingtonban David Ledecky és Mary Gen Hagan gyermekeként. Apai nagyapja 1947-ben vándorolt ki Csehszlovákiából az Amerikai Egyesült Államokba. Ledecky hatéves korában kezdett el úszni idősebb testvére, Michael hatására.

A Nemzetközi Úszósövetség (FINA) Ledeckyt választotta meg a 2013-as év úszónőjének.

Forrás: Catholic Standard

Fotó: Catholic Standard, Theodysseyonline.com

Magyar Kurír

Ezek az iskolák csodálatos barátságokat is adtak számomra. Barátok, tanárok és más iskolai dolgozók egyaránt segítettek, hogy elérjem a célomat az úszásban, és általában az életben, azzal, hogy támogattak

Szent pillanat a fürdőszobában

(Max Lucado)

Amikor világunk érintkezik Istenével, az eredmény: szent pillanat lesz. Amikor az Istentől jövő reménység megérinti földi fájdalmunkat: ez a pillanat szent.

Ez történhet vasárnap az úrvacsora közben, vagy csütörtök este a korcsolyapályán. Előfordulhat egy katedrálisban vagy a földalattin, egy égő csipkebokornál vagy egy teli vályúnál. Mikor és hol, nem számít. Az a fontos, hogy vannak szent pillanatok. Naponta. Ezek közül is a legszentebbről szeretnék beszélni - életünk legszentebb pillanatáról.

Nem, nem a születésünk pillanata. Nem az esküvőnk. Nem egy gyermek születése. Nem, én a legszentebb pillanatról beszélek. A többi pillanat különleges. Megkülönböztetetten fénylenek. Ezzel a pillanattal összevetve azonban csupán annyira szentek, mint az orrfújás.

A megszentelt óráról beszélek. Nem a bemelegítésről vagy a keresztelésről. Nem az első úrvacsoráról vagy az első hitvallásról, vagy az első randevúról. Tudom, hogy ezek a pillanatok drágák, szentek és sérthetetlenek, de nekem egy másik pillanat jár az eszemben.

Ma reggel történt. Rögtön, miután felkeltél. Ott a házádban.

Elmulasztottad? Hadd elevenítsem fel a jelenetet.

Az ébresztő óra cseng. Feleséged lökdös vagy férjed lök oldalba gyengéden, vagy anyukád vagy apukád rázogató. És te felkelsz.

Már háromszor ütötted le az ébresztő óra gombját, üsd le megint és elkészel. Őt különböző alkalommal könyörögtél még öt percért, kérj még ötöt és vizet loccsantanak a fejedre.

Az óra elérkezett. Itt a hajnal. Így hát nyögve és morogva visszahajtod a takarót, és egy meleg lépést teszel a hideg világba. Ezt a mozdulatot vonakodva követi a többi.

Feltápáskodsz és az ágy szélén ücsörögsz, szemhéjaid belsejére meredve. Megkéred őket, hogy nyíljanak ki, de ők tiltakoznak. Felfeszíted őket a tenyereddel és kikukucskálsz a szobába. (A pillanat még nem szent, de már majdnem itt van.)

Állsz. Ebben a pillanatban minden, ami a nap során fájni fog, fáj. Olyan, mintha az a kis személy az agyadban, akire a fájdalomat bízták, szükségesnek tartaná, hogy ellenőrizze a körforgást, mielőtt a fürdőszobába jutnál.

"Hátfájás?"

"Ellenőrizve."

"Merev nyak?"

"Ellenőrizve."

"Iskolai futball térsérülés?"

"Még fáj."

"Pelyhes fejbőr."

"Még viszket."

Állapotos elefánt kegyével lépdelsz tovább a fürdőszoba felé. Szeretnéd, ha lenne mód arra, hogy a lámpa lassan gyulladjon fel, de - fájdalom - nincs. Tehát rácsapsz a kapcsolóra és pislogsz, ahogy a szemed lassan alkalmazkodik, és odalépsz a mosdóhoz.

Most éred el a szentség pillanatát. Lehet, hogy nem tudod, de épp most léptél rá a szent kövezetre. A belső szentélyben vagy. Világod égő csipkebokránál.

Életed legszentebb pillanata közeledik. Figyelj. Hallani fogod az angyalok szárnysuhogását, jelzik, hogy megérkeztek. Trombiták... mennyei ajkakon. A méltóság fellege környékezi csu-

pasz lábadd. Mennyei seregek állnak meg, ahogy felemeled a szemed és...

(Légy készen. Itt jön. A szent pillanat közel.)

Cintányérok ütődnek össze. Trombita harsan a szent csarnokban. Mennyei gyermekek szaladnak szét az univerzumban virágszirmokat hintve. A csillagok táncolnak. A világegyetem tapsol. A fák koreográfia szerint himbálóznak. Így kell tenniük, mert a Király gyermeke felébredt.

Nézz a tükröbe. Íme a szent. Ne fordulj el. A tökéletesség képe néz vissza rád. A szent pillanat elérkezett. Tudom, mire gondolsz. "Ezt nevezed szentnek? Ezt nevezed tökéletesnek? Nem tudod, hogy nézek én ki reggel fél 7-kor."

Nem, de el tudom képzelni. A hajad csapzott. A pizsama vagy a hálóing gyűrött. Csipák a szemed sarkában. Kidudorodó has. Kiszáradt ajkak. Bedagadt szemek. Lélegzet, ami foltot tudna hagyni a falon. Arc, amitől egy kutya is megijedne.

"Minden, csak nem szent," mondod. "Adj egy órát és úgy fogok kinézni, mint egy szent. Adj egy kis kávé, némi sminket. Hadd mossam meg a fogam és a hajam, és elfogadhatóvá teszem ezt a testet. Egy kis kölni...egy lötytyintésnyi. Aztán tegyél be a Szentek Szentjébe. Ezután mosolyra fakasztom a mennyet."

Ez az, amiben nincs igazad. Ami ezt a hajnali pillanatot szentté teszi: az őszintesége. Az szenteli meg a reggeli tükröt, hogy éppen úgy nézel ki, ahogy Isten lát. És ahogy Isten szeret.

Nincs smink. Nincs vasalt ing, vagy nyakkendő. Nincs összeiló cipő... Nincs mesterkéltesség. Nincs státusz ékszer. Csak a kendőzetlen valóság. Csak te.

Azok az emberek, akik szeretnek téged reggel fél 7-kor, egy biztos: ők téged szeretnek. Nem a rangodat szeretik. Nem a stílusodat. Nem a teljesítményedet. Ők egyszerűen téged szeretnek.

"A szeretet" - írta egy lélek, akinek megbocsátott "sok vétket elfedez." Úgy hangzik, mint Isten szeretete. "Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesé tette a megszentelteket" - írja egy másik.

Húzd alá a "tökéletes" szót. Vedd észre, hogy nem az áll ott, hogy jobb. Nem javított. Nem fellendülőben. Isten nem javítgat, Ő tökéletessé tesz. Ő nem fejleszt, hanem bevégez. Milyen hiányossága van egy tökéletes személynek?

Nos tudom, hogy egy bizonyos értelemben nem vagyunk tökéletesek. Még mindig tévedünk. Még mindig elbukunk. Még mindig pontosan azt tesszük, amit nem akarunk. Erre a részünkre vonatkozik ez a vers: "szenté tétetünk".

De amikor Isten előtti állapotunkról van szó, akkor tökéletesek vagyunk. Amikor Ő minket néz, olyan személyt lát, akit Jézus Krisztus - az egyetlen, aki tökéletes - tökéletessé tett.[...]

Vedd észre az utolsó néhány szót: "Isten jósága". Isten jósága a te jóságod. Te teljesen tökéletes vagy. Hibátlan. Hiányosságok nélkül. Makulátlan. Páratlan. Szeplőtlen. Egyedülálló. Szüziiesen tiszta. Érdemtelenül és mégis fenntartás nélküli tökéletesség. Nem csoda, hogy a menny tapsol, amikor felkelsz. Egy mestermunka megmozdult. "Sss" suttogják a csillagok "nézzétek, milyen gyönyörű ez a gyermek!"

"Ó" leheli az angyal, "micsoda tékozlás, amit Isten teremtett!" Tehát, amíg te sóhajtozol, az örökkévalóság ámul. Amit reggel a tükröben katasztrófának látsz, valójában csoda. Szentség a fürdőszobában.

Menj és öltözködj fel. Vedd fel a gyűrűket, borotválj le a szakállad, fésüld meg a hajad és rejtse el a szeplőket. Tedd meg a magad kedvéért. Tedd meg a megjelenésed kedvéért. Tedd meg, hogy megtartsd az állásod. Tedd meg azok javára, akiknek melletted kell ülniük. De ne tedd Istenért.

Ő már látott téged olyannak, amilyen valójában vagy. És az Ő szemében te tökéletes vagy.

G y e r m e k o l d a l

SZÓKERESŐ 12 IRÁNYBAN

BŐCS 7.7-11

V	H	O	G	Y	F	M	E	I	L
A	I	E	G	É	S	Z	S	É	G
R	Y	L	N	E	Ü	S	Á	R	Á
A	K	Y	Á	S	N	Ő	G	O	S
N	A	O	T	G	K	Z	D	K	G
Y	A	G	M	A	O	O	K	O	A
I	R	A	G	O	J	S	S	S	D
L	E	Á	H	E	H	T	S	S	Z
N	R	T	R	Ó	N	É	N	Á	A
D	K	S	Z	É	P	S	É	G	G

ARANY
DRÁGAKŐ
EGÉSZSÉG
EZÜST
FÉNY
GAZDAGSÁG
JOGAR
HOMOK
OKOSSÁG

SÁR
SZÉPSÉG
TRÓN
VILÁGOSSÁG

Egyszer egy jól kereső apa úgy döntött, elviszi vidékre 7 éves kisfiát azzal a céllal, hogy megmutassa neki, milyen szegény emberek is vannak, és hogy a gyermek meglássa a dolgok értékét, és felfogja azt, hogy milyen szerencsés családban él.

Egy egyszerű falusi család házában szálltak meg, ahol egy napot és egy éjszakát töltöttek. Amikor a vidéki út végén tartottak, az apa megkérdezte fiát.

- Nos, mit gondolsz erről az útról?

- Nagyon jó volt, apa!

- Láttad, hogy némelyek milyen szükségben és szegénységben élnek?

- Igen.

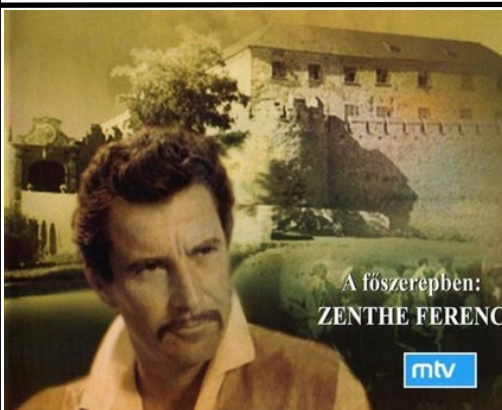
- És mit láttál meg mindebből?

- Azt, apa, hogy nekünk egy kutyánk van, nekik négy. Nekünk egy medencénk van otthon, ők meg egy tó partján laknak. A mi kertünket lámpák árasztják el fénnel, az övékére pedig csillagok világítanak. A mi udvarunk a kerítésig tart, az övéké addig amíg a szem ellát. És végül láttam, hogy nekik van idejük beszélgetni egymással, és hogy boldog családként élnek. Te és anyu viszont egész nap dolgoztok, és alig látlak titeket.

Az apa csak fogta a kormányt, vezetett csöndben, mire a kisfiú hozzátette:

- Köszönöm apa, hogy megmutattad, a folytatást lsd. a rejtvényben!

A négyzethálóból húzd ki az itt megadott szavakat! Az érintetlen betűket összeolvasva megkapod a történet befejező szavait!

Hittanos „triathlonra” várunk október 1-jén szombaton kedves cimboránk!

Reggel 8 órakor indul a templom elől Zöld Sárkánnyunk és Vörös Gyíkunk (buszunk és kisbuszunk), hogy az Ormánság fővárosába, Vajszlóra szállítson.

Vajszlón elektronynos, akarjuk mondani elektromos kerékpárra szállunk és Harkányba tekerünk. Ez lesz az első „ attrakció”. Innen a Tenkes-hegy tövébe megyünk és csoportosan megkeressük a *Tenkes kapitányát* (2. attrakció), majd a finom ebéd után a **siklósi plébánián** meg is tekintjük a szüleitek-nagyszüleitek életét bearanyozó filmsorozat 3 rövid részét. Végül a **siklósi termál** csúszdáján csúszva azt döntjük el (mert másodperc-mutató méri a leérkezés idejét – 3. attrakció), hogy ki csúszott le hamarább.

Az esti órákban indulunk haza, a hazaérkezés kb. este 8 és 9 óra között várható.

Tarts velünk, téged is vár a Tenkes kapitánya!

Évi néni, Lóránt atya

Jellem ABC

A keresztyén emberek jellemesebbek, mint mások? Alázatosak, szerények, őszinték, bátrak, vagy önhittség azt gondolni, hogy bármivel is jobbak társaiknál? Hogyan lehet békességgel várni egy babát, akire négy orvos is kimondta az ítéletet: nem szabad világra jönnie, mert süketen, vakon, szívelégtelenséggel vagy halva születik meg? Hogyan gondolkodik Dorottya, aki nevében is hordozza, hogy Isten ajándéka? (Fekete Zsuzsa írása)

A közelmúltban jelent meg Somogyiné Ficsor Krisztina első könyve, a Jellem ABC a Biblia alapján. A Julianna Református Általános Iskola lelkésze mielőtt könyvről beszélne, úgy fogalmaz intézményükről, hogy Budapest szívében található egy kicsi, meleg hangulatú, családi református iskola, ahol közös áhítattal kezdik a hétfőt, majd naponta osztályonként tartják a lelki alkalmakat. Az egyik tanévben a keresztyén jellemábécé címmel tartottak sorozatot, amit nemcsak a gyerekek, hanem a szülők és tanárok is izgalommal vártak hétfőről hétfőre. Volt olyan osztály, ahol a tantermetet is feldíszítették a betűkkel és jellemzőkkel. Végül a szülőkben és pedagógusokban egyaránt megfogalmazódott, hogy jó lenne egy kötetben látni az áhítatokat. A könyvet, amelyet a diákok rajzai díszítenek, az iskola adta ki. A Jellem ABC a keresztyén élet szinte minden területét felöleli, tanulságos és izgalmas olvasmány, benne személyes biznyságtételekkel, őszinte, igaz történetekkel. Somogyiné Ficsor Krisztina református lelképásztort, ötgyermekes édesanyját arra kértük, hogy kérdéseinken keresztül adjon némi ízelítőt a könyvből.

Mi, keresztyének jellemesebbek vagyunk, mint mások, vagy önhittség volna ezt gondolni?

Nagyon fontos kérdést tett föl, de azt kell mondanom, hogy magunktól egyáltalán nem vagyunk jellemesebbek, mint bárki más. Az biztos, hogy keresztyénként küldetésünk, hogy világítsunk, hiszen erre hív minket Isten. A világ pedig figyeli reakcióinkat.

Milyen igény hívta életre a könyvet?

Ahogy a bevezetőben is említette: a reggeli áhítatok adták a könyv anyagának jórészét. Nagy fejtörést okoz minden szeptemberben valami olyat kitalálni, ami nem ütközik a hittanórák és a bibliaórák tanmenetével, mégis építő újdonság. Így született meg a Jellem ABC.

Számos tulajdonságot felsorol a könyvében: alázatos, békés, bátor, őszinte, mértékletes, örvendező és még sorolhatnám. Ez mind-mind jellemezi a keresztyéneket?

Dehogyan! Ez a sok példa csak az Úr Jézust jellemzi, mi pedig folyamatosan alakulunk. A könyvben ötvenöt jellemzőről írok, azokról, amelyek a leggyakrabban előfordulnak a Bibliában. Csodálatos megtapasztalni az Ige

gazdagságát, sok kincs van benne, amire meg kell tanítani a gyerekeket, és hagyni, hogy formáljon minket is.

Volt olyan jellemvonás, ami nagy fejtörést okozott, vagy akár meg is gyötörte, amikor írt róla?

Szinte mindegyik! Nem pottyant az ölembé könnyen semmi. Jó értelemben véve harcra éltem meg a könyv írását. Imádságban, harcban, küzdelemben íródott.

Vannak olyan részek, amelyek a szívének különösen kedvesek?

Talán a biznyságtételek a legkedvesebbek. Számos szülő osztotta meg velünk életének egy fontos részét, valamint sok családi történet is olvasható a könyvben, a gyerekeim is sokat tettek hozzá. Virág például a szabadságról írt, és ebben benne vannak egy kamasz harcai. Ezt írja: „A fiatalok szabadok akarnak lenni. Szabadok a szülői felügyelet alól. Szabadon azt csinálni, amit csak akarnak. Kipróbálni mindent, drogokat, cigit, alkoholt. És nem csak kipróbálni, hanem használni is azokat. Ezt tapasztaltam a gimnáziumi éveim alatt. Mindenkit megkísértenek ezek a gondolatok. De ezekre is szabadon nemet lehet mondani. Én mindig úgy éreztem, hogy szabad vagyok nem megcsinálni, kipróbálni ezeket. Mert amint már kipróbálok, azzal megfelelsz valaki másnak. A barátainak például, akik biztattak, hogy próbáld ki. És megkötöztette válsz, nem szabad, mert mindennap használok. Egy leszel a sok közül, akik már mindezt megtették.” Négy év után született meg ez a biznyságtétel.

Ön pedig Dorottya lányuk születéséről írt...

A történet előzménye, hogy egy évig feküdtem élet és halál között agyvelőgyulladásban. A végén már sem enni, sem járni nem tudtam, nem ismertem meg az embereket. Isten azonban kihozott ebből a betegségből, amire az orvosprofesszorok is azt mondták, hogy csoda. A gyógyulás után rubeolafertőzést kaptam, de ekkor már vártuk a második babánkat. Az orvosok nagyon veszélyesnek ítélték meg a helyzetet, négy orvoshoz is elmentünk, akik mind azt mondták, hogy nem szabad megtartanunk a babát, mert betegen születik majd: vak, süket vagy szívbeteg lesz. Azt nem pontosan értettük, miért nem vettük tudomásul, hogy egy beteg gyereket is elfogadnánk és felnevelnénk. Ez nem etikai, hanem egészségügyi kérdés - mondta az egyik orvos, aki az abortusz mellett kardoskodott. Keresztyén szülőként egyértelmű volt számunkra, hogy nem vállalhatjuk az abortuszt. Egyik oldalon ott voltak az orvosi vélemények, de a másikon ott volt velünk Isten igéje.

Folytatás a másik oldalon!

És megszületett Isten ajándéka, Dorottya, aki teljesen egészséges. Az ő történetéről a könyv Békesség című fejezetében írok, hiszen ahogy most is mesélek a történetéről, csak a békesség, a megnyugvás jut eszembe, ami betöltötte azt a kilenc hónapot, amíg rá vártunk.

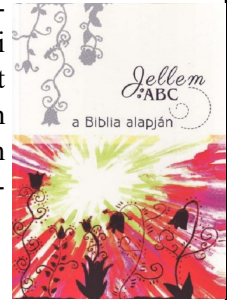
Ha valaki a kezébe veszi a Jellem ABC-t, ilyen és ezekhez hasonló történeteket olvashat, ennek ellenére azt hangsúlyozta, hogy bár ez nem bibliaolvasó kalauz, mégis napról napra kézbe vehető. Kiknek ajánlja, és hogyan olvassuk?

A könyv alapja, hogy heti hét áhítatot tartalmaz ötvenöt héten keresztül. A kötet célja, hogy eljuttassa az Igéhez az olvasóját és segítse a bibliaolvasást. Felnőtteknek és gyerekeknek egyaránt ajánlom, akár pedagógusoknak is, mert nagy segítség lehet a reggeli áhítatoknál is.

Amikor olvasok egy jó könyvet, ami megérint, mindig azt érzem, hogy soha nem leszek már olyan, mint a könyv olvasása előtt. Mit gondol, az ön könyve milyen változást hozhat az olvasói életében?

Pontosan így vagyok ezzel én is. A Jellem ABC olyan könyv, amit többször is le lehet emelni a könyvespolcra, és számos helyzetben segíthet, adhat útmutatást. A fiam igazolt focista, és az egyik meccsen azt mondták neki, hogy bátortalanul játszott. Mondtam neki, milyen jó lenne most elővenni a könyvet és olvasni a bátorságról. Ezt csak azért mondtam el, mert szeretném éreztetni, hogy bármilyen helyzetben elővehető, folyamatosan lehet és érdemes olvasgatni.

Forrás: parokia.hu

Még egyszer a szentté avatásról

Azért jöttem, hogy szeressem a sötétséget

– Sajtókonferencia Teréz anya szentté avatása előtt

Szeptember 2-án, pénteken sajtókonferenciát tartottak a szentszék sajtótermében Teréz anya szentté avatásával kapcsolatban, amely során felszólalt Brian Kolodiejchuk, Teréz anya szentté avatásának posztulátora.

Elmondta, Teréz anya tudatában volt, hogy szüksége van Isten irgalmasságára. Az irgalmasság szentéve elsősorban arra emlékeztet minket, hogy Isten előtt mindannyiunknak szüksége van az irgalmasságra. Ilyen értelemben mindannyian szegények vagyunk. Isten szeretetére és megbocsátására vágyó koldusként állunk előtte.

Ahogy Teréz anya tette, ezt a belső szegénységünket a „szív Kalkuttájának” nevezhetjük. Ő azt szokta mondani, hogy Kalkutta mindenhol jelen van. Mindig készen állt, hogy irgalmas és megbocsátó legyen mindenkivel. „Sok szeretetre van szükségünk, hogy meg tudjunk bocsátani, és sok alázatra van szükség a feledésre, mert nem teljes a megbocsátás, ha nem felejtünk is egyben. Nagyon gyakran azt mondjuk, hogy megbocsátottunk, de nem tudunk felejtetni. Amíg nem tudunk elfelejtetni, valójában nem bocsátottunk meg teljesen.”

Teréz anya számára a gyónás nem szokás vagy rutin volt, hanem találkozás Isten irgalmával és szeretetével. „Az ördög gyűlöli Istent, és ez a gyűlölet elpusztít bennünket. Bűnre készítet, és arra ösztönöz, hogy osztozzunk ebben a gonoszságban, és mi is osztozzunk ebben a gyűlöletben... Ez pedig elválaszt minket Istentől. De innen származik Isten csodálatos irgalma... És ez az, amit az ördög gyűlöli Istenben, a bűnös iránti gyengédséget és szeretetet.”

A sötét éjszaka arra is magyarázatot ad, hogy Teréz anya miért rendelkezett az irgalom hatalmas képességével. A sötétség meg tapasztalása arra készítette, hogy mindig az Úr irgalmától függjön és mindig készen álljon irgalmas lenni másokkal. „Azért jöttem, hogy szeressem a sötétséget, mert hiszem, hogy ez is egy nagyon kis része Jézusnak, a sötétség és a fájdalom a világon. Megtanítottál arra, hogy elfogadjam ezt tevékenységed spirituális részeként. Ma igazán éreztem a nagy örömet, hogy Jézus többé nem élheti át az agóniát, de rajtam keresztül akarja ezt megélni. Jobban, mint valaha, átadom magam Neki. Igen, jobban, mint valaha, szolgálatára állok.”

Teréz anyának ebben az igenjében áll szentsége és keresztény hitünk szentsége: mindaz, amit tőlünk kérnek és amit meg tudunk tenni. A többi Jézus megteszi.

Teréz anya mindenki szentje, mert képes volt osztozni Jézus szenvedésében. Megértette, hogy különleges módon szereti Istent. Teréz anya a szegények és a gazdagok szentje, korunk embereinek a szentje, akiket a sok erőszak és a szív szárazsága pusztít, mert ő megmutatta, hogy a gonosz és a nyomor, amelyet mindannyian magunkban hordunk, megbocsátható, és hogy Jézus felénk kinyújtott irgalmas és biztos kezével legyőzhetjük a bennünk levő sötétséget – fogalmazott Teréz anya szentté avatási ügyének posztulátora.

Forrás és fotó: Vatikáni Rádió

Magyar Kurír

Luis Evelyn: Az örömműtja V!

Második stáció:

Az emmauszi tanítványok - I.

Ige az Isten, megjelenés az Isten, kinyilatkoztatás az Isten, szeretet az Isten. Csupa szeretet, tehát kínálja magát, megmutatja magát. Mi azonban sohasem elégszünk meg az Isten kinyilatkoztatásaival.

Már az Ószövetségben az a szó járta: "Nem lehet az Istent látni, és életben maradni."

Íme itt van minden megjelenésének tanulsága. Nem lehet Istent meglátni, és tovább úgy élni, mint amikor még nem láttuk. Isten látása megköveteli, hogy meghaljunk a magunk akaratának, igényeinek, izlésének, és hogy kinyíljunk az Ő akaratára, az Ő magamegmutatására, az Ő küldésére maga felé.

Mária Magdolna nem maradhatott azon a szinten, amelyen volt. Át kellett jutnia (átmenet Pascha) a Vele való közeledés más módjára. Jézus kiszakította őt a szomorúságból, igényelt vágyából (megérinteni), terveiből (mondd, hova tetted, és én elmegyek és elviszem őt), és rávezette őt az Ő megismerésének másik módjára, a Vele való bensőséges, bizalmas élet más módjára: "Menj testvéreimhez!"

Az Isten átvonulása mindig kifosztó jellegű. Az Isten a világon a leggyöngédebb és a legborzalmasabb. Nem vettük még észre? Hacsak valamicske tapasztalatunk is van az Istenről, akkor tudjuk, hogy semmi sem fáj ennyire, és semmi sem tesz olyan jót mint az Isten. Jelenlétének az a jele, az isteni Ige telitalálatának biztos próbája, hogy mi sohasem éreztük magunkat méltatlanabbnak, és sohasem voltunk boldogabbak. Meg kell halnunk a magunk bizonyos körében, ahol sajnos nagyon is eleve nek vagyunk: a magunk aggódásában, kapkodásában, lelkiismeretlenségében, szomorúságában, bűneiben. És meg kell tanulnunk élni olyan körünkben, amelyben sajnos nagyon is halottak, élettelenek vagyunk: ahol Isten beszél, ahol Isten működik, ahol Isten szeret.

Igyekezzünk megtenni ezt az átmenetet azzal, hogy megpróbálunk behatolni azok élményébe, akik találkoztak vele.

Az Öröm második stációja. Kész vagy nyugodtan maradni, stációzni, topogni, amíg Isten igéje kiöl és életre támaszt egyet-mást, amíg minket örömeire ébreszt?

"Aznap tanítványai közül ketten elmentek vidékre. Jeruzsálemtől 60 stádiumnyira, Emmauszba, és arról beszélgettek, ami a napokban történt. Amint így beszélgettek, maga Jézus közeledett feléjük, és csatlakozott hozzájuk. De szemük fogva volt, hogy meg ne ismerjék Őt." (Lk 24,13 kk)

Álljunk meg itt. Magunkra ismerünk? Észrevettük, ki jár így elveszett álmain, szétfoszlott illúzióin kérődzve? És tudjuk, hogy ki jár velünk, anélkül, hogy megismertetné magát? Ki van közel hozzánk, még akkor is, amikor siratjuk?

"Így szólította meg őket: Miről beszélgettek az úton, hogy olyan szomorúak vagytok?"

Íme, az Isten ezt kifogásolja az emberekben: milyen szomorúak vagytok! Hogy lehettek ilyen nehézkesek? A két emmauszi tanítvány azt hitte, hogy hisz, azt hitte, hogy remél, de az első megrázkódtatás elcsüggesztette, leverte őket, és - mint közülünk sokan - szomorúan róják a maguk útját.

Csak hát mérjük fel a különbséget: ők szomorúak, mert Jézust halottnak hiszik – mi pedig szomorúak vagyunk, holott élőnek hisszük!

Ebből az következik, hogy egész hitünk az Ő föltámadásában, mennybemenetelében, mennyei székhelyében gyakorlatilag annyi, mintha halottnak hinnénk Őt?!

Mint az emmauszi tanítványoknak, nekünk is szükségünk van egy találkozásra "bizonyos Jézussal, aki meghalt, és akiről Pál azt állítja, hogy él." (ApCsel 25,19). Mint ahogy ők felismerték, nekünk is föl kellene ismernünk, hogy Isten meghallgatta a mi reményességünket (mi pedig azt reméltük, hogy megszabadítja "Izraelt"), de egészen más képp, mint ahogy mi előre gondoltuk.

Egy közülük Kleofás nevű, így felelt: Te vagy talán az egyetlen. . . "

Az ember türelmetlenségének a szava, aki saját sorsának a szomorúságát evidensnek találja ahhoz, hogy ne kelljen magyaráznia. Még hogy azt kérdezik, miért vagyunk szomorúak? Igazán messziről kell jönnie valakinek, valami más bolygóról kell idetévednie, hogy ilyen kérdezzen!

Mindnyájan készek vagyunk a listát összeszedni, és elszámlálni igazán nyomós okainkat.

A keresztyén ember ezzel szemben a hálaadás embere. A köszönetnek és a hálának indokait sorolja fel. Ha misére megyünk, nem azért megyünk, hogy ott panaszkodjunk, hogy kegyelmeket kérjünk magunknak, hanem hogy hálát adjunk! Eucharistin - hálaadás! Ez a vasárnapi misének rettenetes félreértése. Ha a jelenlévőktől megkérdezzük, mi a panasz, mi a kinya, mi szomorítja, akkor véget nem érő felsorolást kapunk... De vajon megszerkesztetted-e már a magad Hallel-zsoltárát, a nagy Eucharisztikus (hálaadó) éneket, litániát, mind azt az okot, ami miatt hálát kellene adnod. Összeállítottad-e? Igen uram, a feleséged, igen asszonyom a férjed, gyermekeitek, szüleitek, közösségeitek! Mindezek nem csak az elmérgesedés forrásai, hanem a hálaadás tárgyai, és csak ezek igazolják jelenlétet az Eucharisztia celeb-rálásán. Ha nem adsz hálát – mi keresnivalód van ott?

Úgy gondolom, minden misén megújul az emmauszi tanítványok párbeszéde a föl nem ismert Krisztussal: mitől vagytok elszomorodva, miért vagytok elkókadva, hát nem az Eucharisziát celeb-ráljátok?

És mi úgy felelünk, mint ők: bizonyára te vagy az egyetlen, aki nem tudja, mi történt ezekben a napokban.

És akkor Jézus mindent fölforgat természetfölötti kérdésével: "Ugyan micsoda?"

Sohasem értjük meg Istennek ezt a fajta naivitását, ezt a ragyogó megdöbbenést, amit Claudel így nevezett: "Isten örök gyerek volta." Ha visszamondjuk Jézusnak az Ő irtózatosságszenvedését, ha emlékeztetni akarjuk a szörnyűségekre amit elviselt, úgy érezzük, tökéletesen idejét múltnak tartja, annyira "átment" mindezek az örömben, és az Atya dicsőségébe, hogy mintha már nem is emlékeznék arra a rettenetes útra, amelyet végigjárt. "Ugyan micsoda?"

Mintha azt mondaná: "Mi lelt titeket? Miről beszéltek? Én már nem emlékszem. Ti még ott tartotok? Milyen lomhák vagytok! Milyen nehézkesek! Ti nem csináltátok meg az "átmenetet"? Észnél legyünk! Mi most már mindörökre együtt maradunk. Az örök élet már elkezdődött. Örökre. Veletek vagyok minden nap!"

Minden megjelenésben az ég a földnek szemére veti a szomorúságát. A föld azt hiszi, hogy elég oka van szomorogni. Az égnek elég oka van örülni. És a legérdekesebb, hogy az okok ugyanazok, a szeretet volt: micsoda öröme, micsoda diadala Istennek, a földnek meg rettenetes áldozat volt! A földről nézve bűn volt! Az égből nézve: bocsánat van!!!

Két ember görnyedten ballag, mert elrontották az életüket. Mi pedig remélünk... Egy szép napon azt hitték, szerették volna szolgálni Izrael felszabadítását, és meghallgatásra is találtak, mint mindig - de nem vették észre. És amikor a megváltás megtörtént, kétségbe estek!

Most már nincsenek illúzióik. Minden reménykedésnek ellenállnak. (Olvasd el a nőgyűlölő 22-24 verset: "Néhány asszony állítólag visszajött és szólt nekünk, hogy angyal jelent meg nekik, és azt mondta, hogy él. Közülünk néhányan kimentek a sírhoz, mindent úgy találtak, ahogy az asszonyok mondták, Őt magát azonban nem látták." - Minden férfias nehézség benne van ebben a realizmusban.)

Csakhogy mindezt Jézusnak mondják el, aki mellettük természetfölötti örömben ujjong!

Milyen furcsa Jézust látni, amint fizikailag jelen van föltámadt testével, és mégsem megismerni! Minek akkor megjelenni, hogy ne lássák, minek föltámadni, hogy ne vegyék észre?

De mialatt a test szeme fogva van, a lélek szeme kinyílik, és lángoló lesz a

szívük, mialatt leszidja őket. Ez a szemrehányás olyan simogató, hogy az ember szétolvadni érzi magát ez alatt a gyöngéd türelmetlenség alatt, hogy az ember tanulékonyan táplálkozik ettől a bizonyosságtól, mely sötét fejükhöz annyira türelmes és könyörületes.

"Ó, ti okatlanok és nehézkes szívűek a hívésre, nem így kellett-e, hogy Krisztus (és ti is) állja a szenvedést, hogy dicsőségébe jusson, hogy örömébe jusson?"

És beszél nekik. Magyarazza az Írásokat. Ésők, akik azt hitték, hogy kívülről tudják ezeket a gyermekkorukban bemagolt szövegeket, lám, lassanként úgy hallgatják, mint új kinyilatkoztatást, az Isten Igéje élővé lesz, működik, megvilágít, leleplez (revelál). Mindez a régmúlt történet kezd a jelent megvilágítani. Ahogy Krisztus eléjük tárja a próféták tükrét, végül rászánják magukat, hogy magukat nézzék meg benne. Újra megtalálják magukat.

Ők is újraértékelték az életüket az Írások fényében. Kezdi megérteni, mi is történt, mi is volt az, aminek szereplői voltak, részesei voltak, anélkül, hogy értették volna. Most látták meg, milyen lassúak voltak a hívásra, és mennyire nem voltak észnél, hogyan gázoltak keresztül életükben Isten minden közbelépésénél, hogy hálát adtak volna érte, mert bezárkóztak szűk látókörükbe és félelmükbe. Isten mindvégig velük volt, és ők nem tudtak róla semmit!

"Elkezdve Mózesen... - Ezek Mózes könyvei: Teremtés stb. "és végig a prófétákon... - eszükbe juttatta Isten megjelenéseit, megnyilvánulásait, amikkel szemben sohasem voltak megelégedve. Eszükbe juttatta a félreismert és megalázott Isten kedvességének megannyi jelét. És mindezek folyamán Isten sohasem maradt tanúságtétel nélkül. Még szebb tervet eszelt ki, mintha nem is vétkeztünk volna. Visszautasításunk csak az Ő jóságát serkentette. Orvosságot talált minden bajunkra, választ ellenvetéseinkre, szeretettel válaszolt hálátlanságunkra, és föltámadást alapított halottainknak.

Az emmauszi tanítványok értelme lassan-lassan megnyílt. Megértették, hogy Isten jelenléte az emberek között, Isten jelenléte a világtörténelemben éppen szemük láttára érte el csúcspontját, éppen akkor, amikor legjobban kétségbe estek, és a legelhagyatottabbaknak érezték magukat!

Fölbredtek és átmelegedtek, fölforgatták őket az Isten Igéje, amikor hagyták, hogy az dolgozzék bennük. "Boldogok, akik hallgatják és megtartják Isten ígését..." Lám, mielőtt még fölismerték volna Krisztust, az Isten Igéje már úgy működik, mintha már megismerték volna Őt.

Mert hatékony az Isten Igéje. Ez a belső fölbuzdulás, amit világosan észre sem vesznek, a szívnek ez az átmelegedése, melynek okát nem is keresik, csak hagyják, hogy vigye őket, engednek neki. "Maradj velünk, mert esteledik..."

Úgy tesznek, mint az igazak az ítélet napján: "Uram, mikor láttunk Téged éhesnek, és enni adtunk Neked? Szomjasnak, és inni adtunk Neked?" - És Jézus majd így felel: "Engedtetek biztosan ösztönötöknek, megnyíltatok a kegyelemnek, a hit szerint kezdtetek élni, amikor testvéreitekkel úgy bántatok, mint ahogyan velem bántatok volna, ha megismertetek volna."

A szeretet vezette az emmauszi tanítványokat a tökéletes hitre, mint ahogy elvezeti a pogány világ tudatalatti keresztényeit, akik szeretik a meg nem nevezett, elrejtőzött Jézust legkisebbjében. De a magunkfajta keresztényt sohasem vezeti el a hite eddig a szeretetig?

"Amikor közeledtek a faluhoz, ahova tartottak, Ő úgy tett, mintha tovább akart volna menni."

Jézus sohasem erőszakolja magát ránk, de mindig kínálja magát. Szabadnak hagy meg. Mi sem könnyebb annál, úgy tenni, mintha nem is találkoztunk volna Vele, mintha nem is ismertük volna meg.

Isten alázatos. Közöttünk van, mint aki szolgál. Kínálkozik. Isten hűséges társ, és bizonyos mértékig hallgatag, csak suttog, és oly könnyű a szavát túllármáznia. Mindnyájunknak meg van az a borzalmas hatalma, hogy belé fojtsuk a szót. Isten szól hozzánk, és nekünk megvan a szabadságunk, hogy ne hallgassuk, hogy úgy tegyünk, mintha meghallgatnánk.

"Ok azonban erősködtek: Maradj velünk, mert esteledik, és lemenőben a Nap. Így hát belement, hogy velük maradjon."

Senki sem engedelmesebb, nem kezelhetőbb, mint Jézus. Senki sem kísér el oly messzire, senki sem áll neked elő oly szívesen, senki ki nem tart melletted oly hűségesen.

Folytatjuk.

Az ész jege és a hit szíve

Levél érkezett egy kedves olvasótól, aki ezt a kérdést tette föl: „Mióta vált elfogadottá hivatalosan is, hogy a bibliai történeteket a keresztény vallás ne csak szószert, hanem metaforikusan is értelmezhesse?”

Jellegzetesen nem katolikus embertől, hanem keresőtől származó kérdés.

No persze, ki nem az?

Szent Ágoston segítségével válaszoltam neki, mert Ágoston a tudósok tudásánál is több lehetett volna, ha nem jön rá, hogy a tudósság semmi. Nem a nagy esztől kapta a megvilágosulást, hanem ahogy Vallomásaiban írta, egy gyermektől. Történt, hogy sírt és imádkozott, sőt kiáltozott élete reménytelenségében: „Meddig még, Uram?” És akkor váratlanul meghallott egy vékony gyermekhangot, amely ezt ismételte: „Tolle-lege, tolle-lege”, azaz „Fogjad-olvasd, fogjad-olvasd”. Kezébe vette az előtte fekvő Szentírást ami ennél a helynél nyílt föl: „Vessetek véget a kicsapongásnak és a tobzódásnak, a civakodásnak és a versengésnek. Öltsetek magatokra Urunkat, Jézus Krisztust, és ne dédelgessétek a testeteket, nehogy bűnös kívánságokra gerjedjen” (Róm 13,13).

Más alkalommal a sivatagi atyákról hallván így szólt barátjához: „Hallottad ezt, Alypius? A tanulatlan szerzetesek a pusztában fölkelnek, és belépnek a mennyek országába, mi pedig a tudományunkkal egyetemben nyomorult szenvedélyeinkben fetrengünk!”

Máskor a tengerparton sétálva azon töprengett, hogyan tudná megragadni Isten lényegét. Egyszer csak meglátott egy kisgyermeket, aki kagylóval merre a tenger vizét a mélyedésbe, amelyet a fövénybe ázott. „Mit csinálsz?” – kérdezte Ágoston. „Kimerem a tengert” – válaszolt a gyermek, és folytatta tovább a meregetést. „És gondold, hogy sikerülni fog?” – kérdezte nevetve a későbbi szent. „Nekem ez biztosan előbb fog sikerülni, mint neked az, hogy megragadd Isten lényegét!” – felelt a gyermek, és ezzel eltűnt.

Ésszerű-e, hogy kora leghíre-

sebb tudását, bölcsét, mai szóval: professzorát rendre egy kisgyermek oktatja?

Jézus is ezt tette, amikor „elveszett” Jeruzsálemben, majd meglétt a Templomban. „Ott ült a tanítók közt, hallgatta és kérdezte őket. Hallgatói mindnyájan elámultak értelmességén és feleletein.”

A Megváltó élete és tanítása eleve egy hatalmas metafora. Is. Az anyagi világon túlélő tudásról másként nem is lehet beszélni, hiszen az ottani dolgok az itteni fogalmakkal megragadhatatlanok. Csak képekben érzékeltethetők: ezért (is) beszél Jézus képekben. Szintúgy Buddha, az igazi költők és más művészek.

Az ún. teológia is ezen a csapáson haladt/bukdácsolt az apostoloktól, a sivatagi atyáktól Szent Ágostonon át napjainkig, mondjuk, Barsi Balázsig. Roppant érdekes, hogy a világnagy-eszű Ágoston beavató mesterei gyermek-jelenések voltak!

Nem tudok arról, hogy a kereszténység egyházulása során lecövekelt volna a racionalizmus mellett. Már az első lecke, a Miatyánk is hatalmas misztikai mű! Gondoljunk a kezdő többes számú megszólításra, amely kiránt bennünket önzésünkből! Ha nem, hagyjuk abba!

Mindig voltak persze racionalisták, akik egy-egy gondolatot –fél tudás– kiemelve okoskodtak. Belőlük lettek az eretnekek és a szektások. Rendre valami ész-cél vonzásában. Ezt vagy elérték, vagy nem. Ha igen, rögtön megszemb kerültek Istentől.

Aquinói Szent Tamás a skolasztika, a fogalmi gondolkodás, a „tisza ész” máig legnagyobb mestere. A hozzáértők Ágostonnal egyenrangúnak tartják. Summa Theologiae című hatalmas művében összeszedte mindazt, amit az ember Istenről tudhat. 1273 Szent Miklós napján bemutatta szentmiséjét, s utána nem szólalt meg. Hetekig hallgatott. Végül ennyit mondott titkáranak: „Amit láttam, ahhoz képes a Summa pelyva.” Többé nem írt, a Summát nem fejezte be.

János Evangéliumának zárófejezetében az apostoloknak adott Első Reggeli után, a Genezáreti tó partján, a Föltámadott nem faggatta Pétert, hogy miért árulta el. Se a körülmények, se az ún. okok nem érdekelték. Más szóval: nem okoskodott. Egyetlen egy kérdést tett föl, de azt háromszor: Péter, szeretsz engem?

Czakó Gábor

Tanúságtétel

Ezúttal a kolumbiai fogorvosnő Dr. Gloria Polo Ortíz tanúságtételét ajánljuk az Internet hozzáférési lehetőséggel rendelkezőknek, aki sikeres, és a társaságban is elismert asszony volt, de tudomásul kellett vennie, hogy az élet több mint pénz, hatalom és szórakozás.

ISTEN megbízott engem, amiben ezt mondta nekem: "Ezt nem csak néhány ezerszer, hanem 1000 szer 1000 szer mindig újra fogod elismételni. Jaj azoknak, akik meghallgatnak, de ennek ellenére nem változtatják meg életüket! Mert azok fölött nagyobb szigorúsággal lesz ítélkezve. Ugyan így lesz Veled, mikor másodszorra

jössz ide, a fölcentjeim is szigorúbban lesznek megítélve ugyanúgy mint mindegyik hallgatód; mert nincsen annál nagyobb süket mint az, aki nem akar hallani."

Dr. Gloria Constanza Polo

Elérhetősége:

<https://www.youtube.com/watch?v=PZkKgUGLZII>

A tanúságtételt az Interneten feliratozva láthatjuk.

Az ördög a templomban

Egy ember, aki egy vasárnap reggel a templomba igyekezett, nagyon meg volt lepve, mikor az ördögöt a templomajtó közelében találta.

- Mít csinálsz te itt? - kérdezte meglepetéssel.

- Éppen úgy megyek a templomba, - felelte a sátn, - mint ti. Hiszen az emberek azért járnak oda, hogy ellenem imádkozzanak és prédikáljanak, ki védelmezne hát engem, ha magam nem lennék ott?

- És hogyan védelmezed magadat? - Kérdezte a templomba járó.

- Óh, erre a célra van nekem ezerféle eszközöm is! Először is tehát még jókor ellátogatok azokhoz a családokhoz, amelyek templomba akarnak menni és igyekezem egyenletlenséget szítani a férj és feleség, szülők és gyermekek között; úgy indítom fel a férjet, hogy fölbosszankodik a kemény gallér miatt, amelyiken nem akar keresztülmenni a gomb és így annak a feje lepattan. Ezáltal elveszti a jókedvét; a feleség pedig elveszti a jó hangulatát azért, mert valamelyik fiókban hiába keresi a kesztyűjét.

- Ilyen eszközökkel megakadályozom azt, hogy a templomba menjenek, vagy elrontom a hangulatukat, hogy annak valami hasznát ne láthassák.

- Azoknak az embereknek a számára, - folytatta az ördög, - akik komolyan és magukba zárkózva indulnak el, más eszközöket használok: Mindig van ugyanis egy leány vagy asszony a templomban, aki a figyelmet magára vonja. Ekkor az asszonyok pillantásait az ilyenek ruhájára irányítom; megvizsgáltatom velük pontosan a kalapját, a blúzát és a prédikáció

elrepül a fejük fölött. Azok a férfiak pedig, akiknek egy kis irodalmi műveltségük van, a prédikációban itt és ott egy-egy kevésbé helyes kifejezést vagy stílusbát fedeznek fel, és így a formára tekintenek a tartalomra pedig nem figyelnek. A templomból való távozás alkalmával azután megteszik a maguk kölcsönös észrevételeit és így minden hatás elvész.

- Az a másik hölgy meg, amott, fél a meghűléstől; nos tehát kioktatom, hogy itt vagy ott, valamelyik ablak nyitva van és az egész istentisztelet alatt nem gondol másra, mint a légvonatra és az egészségét érintő veszedelemre?

- Na és a kereskedők! Úgy intézem a dolgokat, hogy az előző este vagy reggel, az istentisztelet előtt rossz híreket halljanak. És így az egész istentisztelet alatt tele lesz a fejük.

Egy padon egy anya ül. Gyermekeit hagyott otthon, aki a bölcsőben alszik; gyorsan az eszébe juttatom, hogy a kicsi fölébredt és most az a veszély fenyegeti, hogy ágyacskájából kiesik. És ez az asszony egész idő alatt nyugtalan lesz.

Látok néhány jó megjelenésű urat, akik figyelmesen hallgatnak a papra. Rögtön figyelmessé teszem őket arra, hogy amit most hallottak, az erre vagy arra az emberre vonatkozik, aki szintén ott van a gyülekezetben. Ekkor rögtön elkezd János Péterre, Sándor pedig Józsefekre gondolni és elindulnak hazafelé, nagyon meglévéen elégedve a lelkipásztorral és önmagukkal.

- Ha pedig egy hallgatót az istentisztelet ideje alatt nem tudok elvonni a figyeléstől, akkor megpróbálom őt hatalmamba keríteni a kijáratnál. Felindítom az embereket, hogy mindenféléről kezdjenek el beszélni, aminek a templomhoz semmi köze. Úgy irányítom őket, hogy istentisztelet után olyan embereknél tegyenek látogatást, ahol csak világi dolgokról lehet beszélgetni és így kitörlök a lelkükből minden jobb benyomást, amelyre a templomban szert tettek.

Ezek voltak az ördögnek nyilatkozatai a kérdezősködő számára, amikor a templom felé indult.

Mennyire így van ez csakugyan az életben is. Mindenki megtoldhatja ez adatkat a saját tapasztalataiból.

Forrás : Internet

Kis Teréz utolsó verse

Isteni Jézus, hallgasd meg imám
hagy vidítsalak fel szeretetemmel
Te tudod jól, hogy egyedül neked
akarok tetszeni
kérlek teljesítsd ezt a leghőbb vágyam!

Amíg tart ez a szomorú száműzetés,
elfogadok minden próbatételt, hogy
elbűvölhesselek,
hogy megvigasztalhassam a szíved,
és bennem beteljesülhessenek terveid,
a műved, ó Hitvesem,
Szerelmem, Megváltóm.

Szerelmedre vágyom, ó Jézus,
csak a szerelmed változtathat meg,
vedd körbe szívemet emésztő tüzeddel,
akkor áldani és szeretni tudlak majd,
és akkor úgy foglak majd áldani és szeretni,
ahogy a Mennyországban teszik
ugyanazzal a szeretettel,
mellyel Te szeretted engem, Jézus,
Örök Ige.

Isteni Megváltó, életem végén
jöjj el értem
egy percet se késs,
járjon át végtelen gyöngédséged,
és isteni tekinteted tisztasága,
szólíts meg azon a hangon,
melyen először szólítottál:
"Gyere, megbocsájtok mindent,
pihenj meg, hűsleges jegyesem,
borulj keblemre, arám,
tudom, hogy te nagyon szeretted
engem!"

Türelem

„A szeretet türelmes” (1Kor 13,4) – kezdi szeretet-himnuszában Pál apostol a szeretet jellemzését. Türelmes szeretet! Milyen jó volna ezt megközelíteni! És ugyanakkor napjainkban milyen óriási hiánycikk ez!

Az idő sürget, az emberek rohannak. Tenni és cselekedni kell minél gyorsabban, inkább ma, mint holnap. Ha piros a lámpa, ideges leszek, ha a metrót várom, türelmetlenül figyelem az órát. Idegesít az a két perc, amíg várakoznom kell. A tanárt idegesíti a tanuló kérdése, a bolti eladót pedig, ha az időseni aprópénzei között keresgél. A türelem, a nyugalom erényével kevesen dicsekedhetnek.

Az édesanya élete és a gyermek fejlődése párhuzamos folyamat. Kilenc hónapon át sejtelmesen növekedik benne a magzat. Majd a világra született gyermek lassan, nyugodtan kezd fejlődni, ügyesedni, okosodni. Mindez nem robbanásszerűen történik. Idő kell hozzá, ahogy a fák, növények növekedéséhez is. Négy-hat hónap telik el, mire a kisbaba megfordul, egy év, mire járni kezd, két év, mire beszél. Aztán később, mikor megtanul szépen enni, rendszeren viselkedni, vagy megkötni a cipőfűzőjét, nem elég mindezt egyszer elmagyarázni vagy megmutatni. Tízszor, százszor kell elismételni ugyanazt, mire a felnőtt számára egyszerű mozdulatok a gyermeknek is rutinszerűvé válnak. Mikor a gyermek kérdez, sokszor véget nem érő miértekkel, újból és újból neki kell veselkednie a szülőnek, hogy fokozatosan és érthetően, mégis mind többet elmondjon a világ titkaiból.

Ha valaki, akkor az édesanya tudja, érzi, milyen a türelmes szeretet, és legtöbbször azt is érzi, mennyire tökéletes ebben, egykettő elfogy a türelme.

Mai világunkban nem könnyű türelmesnek lenni „Szalad a lakás” – panaszkodnak az asszonyok, mikor nincs idejük, hogy minden házimunkát elvégezzenek. „Szalad az élet” – állapítják meg, amikor lemaradnak a reklámok, a közönségszolgálat kínálta számos szórakozásról. „Szalad a gyermek” – tehetjük hozzá, mert sokszor éppen órá, a vele való foglalkozásra marad a legkevesebb idő.

A kisgyermek ritmusa más. Lassúbb, mint a világé. A szülő érzi ezt a feszültséget: ő menne, haladna, futna, de valaki visszahúzza. Folyton meg kell állni és bevárni a másikat. Folyton le kell lassítani lépéseit. Mint annak az édesanyának, aki kisgyermekével közösen végzi a napi bevásárlást. Az utca minden apró élményére fogékony gyermek legszívesebben megállna, nézelődne. Az édesanyának viszont a tipegő lábak ritmusához kell igazodnia.

Sokszor nehéz türelmesnek lenni azzal, akivel az ember éjjel-nappal együtt van. Egyik dalában Sillye Jenő így énekel: „Könnyű kedvesnek lenni, mikor az embert nem bántja semmi. Könnyű szeretni azokat, akikkel nem foglalkozunk sokat.

De ó, az a néhány lélek, akikkel közös lakásban élek:

az iskola vagy a munkahely naponta színig megtelő kehely.”

Az otthon olyan munkahely, amelyből nem lehet hazamenni. Néha éjszaka is föl kell kelni. Szabad szombaton és vasárnap is együtt van a család. Ez a folytonosság fásulttá, in-

dulatossá és türelmetlenné tesz bennünket. Olykor jól esne egy kis lazítás.

Feszültté tesz és nyugtalanít a rengeteg agresszió, amely szerte a világban történik, amelyről a tévéből értesülök. Félek, és kimondatlan aggodalommal tölt el: ezek után milyen lesz az én jövőm és gyermekeim jövője?

Nehéz feladat tehát a türelmes szeretet. Mentegetem magam, amiért ebben a türelmetlen, idegességgel megerhelte világban én is gyakran türelmetlen vagyok. A számtalan körülmény fölerősíti azt, ami saját gyöngeségemből fakad. Mert én is gyöngye vagyok, és gyermekem sem tökéletes. Sokszor a bűneink miatt tűzünk össze, és veszítem el a türelmemet.

A mentségek az igazsághoz tartoznak. Arra vezetnek, hogy az apró sikereknek, egy-egy türelmesre sikerült napnak nagyon örüljek. De nem arra szolgálnak, hogy a mentségek, a körülményekre hivatkozva lemondjak az újrakezdésről, hogy ne törekedjek a minél türelmesebb szeretet, a tökéletes isteni türelem megvalósítására.

A türelem az ember idejét a szeretet szolgálatába állítja. A türelem az időbeli világban kézzelfoghatóvá teszi a szeretetet. A türelem sem külön út tehát, hanem a bölcs szeretet útjának egyik fontos jellemzője.

Hogyan is állunk az időnkkel?

Scott Peck az időt az Úttalan utakon című könyvében a szeretet egyik legfontosabb jellemzőjének tartja. Szerinte ha szeretünk valamit, kimutatjuk szeretetünket: időt áldozunk rá. Szeretetünk mértéke attól függ, milyen és mennyi időt áldozunk a másikra.

Pszichológusok hangsúlyozzák, hogy a szülőnek minden egyes gyermekére rendszeresen időt kell szakítania. Mit jelent ez? Hogy a kiválasztott időben csak vele foglalkozik, maga mellé ülteti, elbeszélget vele, személyesen rá figyel. A jó házasságnak is az egyik alappillére: hogy a férj és a feleség beszélgetnek, van idejük egymás számára.

S milyen a tipikus emberi magatartás? Élményekkel telve

érkezik haza a gyermek, a házastárs. Beszélni akar. A szülő pedig türelmetlenül rászól: nem látod, hogy dolgom van? Mosogatok, főzök, majd később. A gyermek elhallgat, s ki tudja, legközelebb előhozakodik-e az élményeivel?

Az ember türelmetlen, mert nincs ideje, mert állandóan tevékenységi lázban ég. Egy ismerősöm mesélte, akinek már kirepültek a családi fészkekből gyermekei. Életében volt olyan időszak, amikor ideje javát azzal töltötte, hogy végigülte gyermekei étkezéseit. Jöttek haza tinédzser korú gyermekei az iskolából, ki-ki mikor végzett. Ő ebédet tett eléjük, és leült az asztalhoz, hogy meghallgassa őket.

Ha valamelyik idősebb gyermeke később ért haza este, az édesanya asztalhoz ült, hogy vacsora közben meghallgassa. A gyermekek meséltek, mert volt kinek. Előhozakodtak apró-cseprő iskolai élményeikkel, konfliktusaikkal. Nem az volt a fontos, hogy édesanyjuk helyeselje tetteiket, hanem hogy utat találtak élményeik megfogalmazására, indulataik levezetésére. Valaki rájuk szánta idejét: itt vagyok, ráérek, figyelek rád – jelentette az édesanya jelenléte, odafigyelése. – Meghallgatom az életedet, részt veszek benne. – Pedig rá is várt a házimunka, szívesen nézte volna a tévét, hallgatott volna zenét. Ehelyett gyermekeire szentelte idejét.

Márta és Mária története kívánczik ide a Szentírásból. (Lk 10,38-42) Mária, aki leült Jézus lábához, hogy hallgassa a Mestert, „a jobbik részt”, míg Márta, aki sürgött-forgott, kiszolgált a vendéget, és állandóan tevékenykedett, a rosszabbikat.

Folytatás a másik oldalon!

Jézus sem ég tevékenységi lázban. A kánai menyegzőn csak Szűz Mária biztatására avatkozik közbe és menti meg a fiatal családot a szegénytől. „Még nem jött el az én órá” (Jn 2,4) – int bennünket türelemre. Példabeszédekben, hasonlataiban gyakran beszél az időről. „Úgy van az Isten országával, mint azzal az emberrel, aki magot vet földjébe. Akár alszik, akár virraszt, s éjszaka van vagy nappal, a mag kicsírázik és szárba szökken, maga sem tudja, hogyan. A föld magától terem, először szárat, aztán kalászt, végül telt szemet a kalászban.” (Mk 4,26-28) A vetés növekszik, majd beérik. A magvető nem türelmetlen. Nem toporog a búzatábla szélén, sőt még a konkolyt sem irtja ki. Isten adja az időt a növekedéshez, a termés beéréséhez. Fontos tanulság ez nekünk, eredményre törekvő embereknek. A mi dolgunk a becsületes munka, a végkifejletet viszont bízunk Istennel! A sietség, a kapkodás és a lázas igyekezet nem terem értékes gyümölcsöt. Isten országában viszont a jó mag jó gyümölcsöt terem, a maga ritmusában, Isten tervei szerint.

Talán bántó ez a megfogalmazás, de ne értsük félre: a türelmes szeretet sokszor nem csinál semmit, CSAK jelen van. Nem töltik be a gondok, a feladatok. Nem a múlton rágódik, és nem a jövőn törí a fejét. Hanem ott, aktívan a jelen él. Az édesanya gyermekére figyel, részt vesz életében. Nem aggódik jövője miatt, s nem az elmúlt évek kedvességéből él, hanem a gyermek jelenéhez kapcsolódik. Érzékeny a problémáira, örül az örömeinek, játszik a játékában, őt hallgatja a beszélgetés során. Hogy milyen nehéz ezt megtenni! A pszichológusok szerint beszélgetéskor az emberek legszívesebben saját magukra figyelnek; több lelki erő kell mások meghallgatásához, mint a beszédhez. Külön meg kell minket tanítani arra, hogy azt próbáljuk megérteni, amit a másik mondani igyekszik. Nemcsak szavaival, hanem egész lényével: mozdulataival, hanglejtésével, indulataival, sőt hallgatásával. A türelmes szeretet ez: az időmet, a jelen időmet nyújtom a gyermek felé.

Az édesanyát is könnyen elborítják a gondok vagy a tervek. Sokszor milyen nehéz ezekből kiszakadni, hogy a magunk életéből a gyermek életébe lépünk! Hogy időnk legyen a számára. Egy több gyermekes barátnőm mondta el egyszer bőjti fogadalmát. Nagyböjtnben azt az elhatározást tette, hogy minden délután fél órát arra szán, hogy odaüljön gyermekei közé, csak velük foglalkozzon, és meséljen nekik. Minden nap fél órára lemond terveiről, vágyairól, saját magáról, és szabadon nyújtja idejét a gyermekek felé. Ez a türelmes szeretet. Nem ígért sokat, csak napi fél órát. De aki kipróbálja, rájön arra, mekkora a kísértésünk, hogy ez a fél óra is a miénk maradjon.

Istennek van ideje ránk. „Hosszantűrő” (kiv 34,6) – írja róla a Biblia. „Istenünk, jóságos vagy és hűséges; türelemmel és irgalommal kormányozod a mindenséget.” (Bölcs 15,1) Türelemmel és irgalommal szeretsz engem is. Részt veszel az életemben, mellettem vagy a szobámban, velem jössz útjaimon, ha megszólítalak rám figyelsz. Időt teremtettél a számomra, ha megérezhessem a szeretetet és a türelmet.

Ez az idő és a türelme megértésre hív. „Az Úr nem késik ígéretével, mint ahogy némelyek késedelmesnek tartják, hanem nagy türelmet tanúsít irántatok. Nem kívánja senkinek a vesztét, hanem hogy mindenki bűnbánatra térjen.” (2Pét 3,9) Lehetőséget ad az újrakezdéshez, a hozzá való visszatéréshez. Vár rám, miként tékozló fiát várta haza édesapja. Várakozásában erő rejlik. Hívó szóként hangzik felém, biztos támaszt nyújt. Tudom, hogy hazavár.

Isten számára nincs alkalmatlan idő. Jézus éjnek idején fogadta Nikodémust (Jn 3,2), és nem zavarta el azokat sem, akik utána mentek, amikor nyugalomba vonult. Türelmes volt,

hiszen nem azért jött, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse (Jn 12,47). Türelmes volt, mert irgalmasságot akar, nem pedig áldozatot (Mt 9,13). Alázatosan és szelíden elviselte mások hibáit, például Péter hevesességét.

Egy alkalommal, Jeruzsálem felé menet, az egyik faluban Jézust és tanítványait ridegen elutasították: „Ennek láttára tanítványai, Jakab és János fölháborodtak: Uram, hívjuk le rájuk az istennyilat, hogy föleméssze őket? De ő hozzájuk fordult és megfedte őket. (Nem tudjátok milyen lelkület van bennetek. Az Emberfia nem azért jött, hogy lelkeket pusztítson, hanem hogy megmentsen. (Lk 9,54-56) Amikor elborít minket az indulat, mikor kiabálunk, Jézus nyugodtan halad tovább az úton.

A názáreti zsinagógában ott állnak egymással szemben: a türelmet vesztett, indulatos tömeg és szelíd nyugalommal Jézus. S ennek a nyugalomnak és türelemnek ereje van. „Ennek hallatára esztelen harag szállta meg mindnyájukat a zsinagógában. Fölugráltak és kiűzték a városból. Fölvitték a hegy tetejére, ahol városuk épült, hogy onnan letaszítsák. Ő azonban áthaladt közöttük és elment.” (Lk 4,28-30)

Nem engedte, hogy hatalmába kerítse az emberek idegessége, hogy őt is elöntse a méreg. Ment és vetette a magot, nyugodtan és türelemmel. Nem a konkolyt figyelte. Nem keseredett el, mikor egy-egy szem az út szélére hullott. Tudta és élte: az ő órája el fog érkezni, Isten terveinek megfelelően.

Jézus türelme másokra is kiárad. „Ne nyugtalankodjék szívetek!” (Jn 14,1) – mondja búcsúbeszédében apostolainak. Üzenete nekünk édesanyáknak is szól. Akkor szeretem egyre teljesebben a gyermekemet, ha nyugodt szívvel, türelmes szívvel fordulok feléje. Ha nem sűrget az idő, ha nem nyomaszt a feladat súlya. Ha minél többször részt veszek gyermekem életében. Ha minél többször képes vagyok gyermekemnek ajándékozni jelen időmet, a jelenben létező, a gyermekekre összpontosító szeretetemet.

Keressük Istennél ezt a türelmet! Kérjük Tőle a Szentírás szavaival: „Az Úr vezérelje szíveteket Isten szeretetére és Krisztus türelmére” (2Tessz 3,5).

Türelme. Idő és nyugalom. Szelídség és béke. Ezt nyújthatja családjának egy jó édesanya. Ez a meleg szeretet, amely meghitté teszi az otthont. Ez az a bölcs szeretet, amely megnyitja a szívek tetova kapuit Isten és igazsága előtt. Ez az az igazságos szeretet, amely a hibák közepette is rávilágít a kincsekre.

S ha ez a kincs még a földbe van rejtve, kész mindent (az idejét, a terveit, a jelenét) eladni, odaadni, hogy segítsen a gyermeknek előásni azt. Ha ez a kincs már napvilágra került, ő emeli a tartóra (nem kapkodva, hanem szelíd nyugalommal), hogy másoknak is ragyogjon.

„Isten előtt a rejtett belső ember értékes a maga zavartalan szelídségében és lelki nyugalomában.” (1Pét 3,4) Zavartalan szelídség és lelki nyugalom. Így jellemzi Péter apostol a krisztusi embert: a türelmes embert. Nem sopánkodás, nem kétségbeesett vitatkozás, nem erőlködés kell: a termés beérik, erről Isten fog gondoskodni. Ez a bizalom adja az erőt, adja a reményt és adja a jó kedvet a fárasztó anyai feladatokhoz is. Ez a bizalom a türelmes szeretet forrása. „A hit kegyelmében van tehát valami kikezdetetlen, legyűrhetetlen, minden lehangoltsággal dacoló fiatalos kedv és erő.” (Belon G.) Ezt a türelmes szeretetet kérjük mi is Istentől.

A jókedvű, erős szeretetet, amelynek a bölcsesség az alapja, az igazságosság állítja a megfelelő helyére, és a türelme teszi időbeli világunkban a gyermek számára is kézzelfoghatóvá.

Kollár Magdolna: Isten színe előtt édesanyaként c. könyvéből

A BEFOGADÁS NEM MÁS, MINT AZ ÖNFELÁLDOZÁS, AZ ÜRESÉG KULTÚRÁJA

EURÓPA HAGYJA MAGÁT

Európa -legalább is annak nyugati fele- a női nem számtalan, szép és nemes jellemvonása helyett az egyik legsilányabbat tette magáévá: azt, amikor a nő hagyja magát, és akaratlanul engedi, hogy történjen vele, ami történik. Egészen pontosan hagyja, hogy a férfi azt tegye vele és úgy uralkodjon rajta, ahogyan csak akar. Európa pedig -vállalt túlzással élve hagyja, hogy egy másik civilizáció és kultúra azt tegye vele, amit csak akar. Nyugat-Európa rossz értelemben vált feminimmé: a „befogadás” kultúráját (de hiszen neve is van, *Wilkommenskultur*) tette magáévá, ami nem más, mint az önfeladás kultúrája, a semmi, az üresség kultúrája.

Nyugat-Európa lelkében már nem akar semmit. Már túl van jón és rosszon. Már csak arra vár, hogy jöjjön valami vagy valaki, és megmondja neki, hogy mi lesz ezután. S a nyugat-európai ember kíváncsi, tágra nyílt szemekkel nézi az újonnan érkezetteket és azt mondja: „Jé, milyen érdekesek is ezek az emberek!”

A nyugat-európai embernek igazából csak egyetlen elve maradt az élet vezetéséhez: szeretni kell a másságot, szeretni kell a kisebbségeket, legyen az vallási, etnikai, szexuális vagy bármilyen más. Ostoba vakságában már azt sem veszi észre, hogy éppen ezeket a még meglevő utolsó elveket vagy értékeket zúzná szét az a kultúra, az a vallás, amelyek tömegesen érkeznek Európába: az iszlám.

Nyugat-Európa befelé - a "családjá", az európaiak felépersze kíméletlen és kemény, politikailag korrekt beszéd- és látásmód kikövetelésében. Kigúnyolja és megalázza a közép- és kelet-európaiakat, ha véletlenül nem a "refugees welcome" szellemében beszélnek. A nemzetudatról, kereszténységről, hagyományos családmódról mernek szólni és ezek mellett érvelni. De az újonnan érkezettekkel szemben a végtelenségig toleránsak, megértők, befogadók, szelfiznek velük és alkalmazkodnak hozzájuk. Ha kell, leveszik a keresztet a falakról, ha kell, megváltoztatják a szokásos európai értékrendet az iszlámhívók igényeinek megfelelően, és ha a migránsok a nőinket inzultálják és megerőszakolják, egyszóval ribancoknak nevezik őket, akkor mentegetik őket, és arra hivatkoznak, hogy oktatással, neveléssel megváltoztathatók és helyes útra terelhetők. És még talán hisznek is ebben...

Amit Nyugat-Európa művel, elképesztő: az általa vallott legfontosabb elveket, így a nemek közötti egyenlőséget, a női egyenjogúság elvét hagyják a muszlimok által lábbal taposni. A másság tisztelésének véglegességig feszítésével hagyják, hogy a másság felszámolja az összes többi másságot - és a maga számára teremtsen azonosságot (vagyis megteremtse egyetlen kultúra és vallás uralmát). Ez az ostoba, életképtelen neoliberalizmus hagyja, hogy a liberalizmus ellenségei megszüntessék a liberális értékeket, életmódot, amely az európai létmód egyik alapja.

Egy csepp közélet

Nyugat-Európa így válik és vált védtelenné. Nem arról van szó, hogy ne lenne ereje megvédeni önmagát az invázióval szemben. De hogyan lenne! Arról van szó, hogy Nyugat-Európa már nem igazán hiszi, hogy van értelme megvédeni önmagát. "Új impulzusokra" vágyik (lásd Wolfgang Schäuble német pénzügyminiszter vagy Franz Timmermanns európai bizottsági alelnök korábban általam is idézett idevágó nyilatkozatait), abban bízva, hogy ez majd megújítja őt, miközben nem veszi észre, hogy ezzel éppen saját önfel-számolását végzi el - dalolva és önkéntesen. Európa egyfajta vákummá vált, betöltetlen ürré.

Márpedig az úgy van, feleim, hogy a vákumokat a természeti és társadalmi erők igen gyorsan betöltik. A pangás nem tart sokáig. A gyenge, erőtlenség, céltalan emberről is nagyon hamar felismeri a környezete, hogy ő ilyen: gyenge, erőtlenség és céltalan. Ezért ezzel az emberrel valamit kezdeni lehet és kell. Uralni lehet, uralkodni kell felette, irányítani lehet; de lehet megalázni, leigázni, elpusztítani is. Attól függő ez, hogy ki és milyen csoport "veti rá" magát először a bávatag áldozatra: esetleg humánusabb, tolerán-sabb, befogadóbb, vagy ellenkezőleg, kultúra és vallása elterjesztésében kíméletlen és kegyetlen népesség. Ez ekkor már csak vak szerencse kérdése. Úgy tűnik, Európa esetében a legkevésbé szerencsés forgatókönyv készül: az a népesség, amelyik éppen ráveti magát a védtelenné és céltalanná vált kontinensre, a saját kultúrája és vallása elterjesztésében, normává tételében érdekelt.

De vajon hogyan jutott idáig Nyugat-Európa? Hogyan válhatott az egykoron végtelenül erős kontinens ennyire gyengévé és önpusztítóvá?

Azt hiszem, akkor kezdődött el Nyugat-Európa romlása, amikor elhitte magáról, hogy megvalósult és beteljesedett. Amikor elhitte magáról, hogy immáron elért mindent, amit egy civilizáció elérhet ezen a földön: békét, jólétet, technikai fejlettséget, és ezzel minden civilizáció legjobbjává vált. Ez nagyjából a háború utáni évtizedekben következett be, de akkortájt érte el csúcspontját, amikor megszűnt a Szovjetunió, felbomlott a kommunista tábor, és a nyugat kapitalizmusa és demokráciája győzedelmeskedett. Emlékezzünk: ez az a pillanat, amikor az eredetileg japán származású Francis Fukuyama -ameriakiabb az amerikaiaknál - úgy érezte, meg kell írnia a nagy művét, A történelem vége és az utolsó ember című munkáját. Ma már világos, hogy Fukuyama híres és egyszerre hírhedt munkája nem is csak azért érdekes, mert bődületesen tévedett abban, hogy a történelem véget ér, hanem azért, mert a nyugati ember számára a beteljesedés és végleges megvalósulás érzetét keltette. És ami a legveszélyesebb: a nyugati politikai, a kulturális és gazdasági elit elhitte ezt, és elhitette állampolgáraival is, különös tekintettel az Egyesült Államok elitjére és polgáraira. Márpedig a beteljesültség és a megvalósulás érzése az, ami kioltja az energiákat, az életerőt, megszünteti a vitalitást, megszünteti az önvédelmi képességet, és helyette csak egy bámészkodó, rácsodálkozó érdeklődés marad a "mátság" iránt.

Folytatás a másik oldalon!

José Ortegary Gasset ír arról A tömegek lázadásában, hogy a Római Birodalomban - amely meg volt győződve saját tökéletességéről - már Krisztus után 150 évvel egyre jobban elhatalmasodott az az érzés, hogy sorvadóban, elapadóban van, hanyatlak és lankad a vitalitás; Krisztus után 350 évvel pedig már nem volt elegendő életerős, tehetséges itáliai férfi, akiből centúrió lehetett volna. Így a dalmátokat, majd a Duna és Rajna menti barbárokat voltak kénytelenek felfogadni. "Közben meddők lettek az asszonyok, és Itália elnéptelenedett." Ma Németországban a nők jelentős része már egy gyermeket sem akar. Ortega a XIX.századról azt írja, hogy ez a kor elhitte magáról, hogy elérte a végcélt, beteljesedett minden álma. Ezt a korszakot a két világháború követte.

Oswald Spengler döbbenetes módon már a 20-as, 30-as években érzékelte a Nyugat hanyatlását és a másféle -színes"- civilizációk felől érkező invázió veszélyét. Így írt A döntés évei című művében: "'A veszély már az ajtón kopogtat. A színesek nem pacifisták." /.../ Ők veszik fel a kardot, ha mi letesszük azt. Egykoron félték a fehérektől, mostanság csak megvetik őket. /.../ Napjainkban, amikor már ők maguk is hatalmat jelentenek, kiegyenesedik titkokkal telt lelkük -ezt mi sohasem fogjuk megérteni-, és úgy néznek le a fehérekre, mint valami idejétmúlt dologra."

Nyugat-Európa "'hagyja magát", mert túlságosan is elhitte magáról, hogy nincs már több elérendő feladata.

Holott ebből a helyzetből csak egyetlen kitérés pont van: ha felfogja végre Európa, hogy a világtörténelemben soha nincsen semmi befejezve, hogy az emberi és társadalmi problémák nem megoldódnak, csak egymásra rakódnak, háttérbe szorítják, „felülírják” egymást. A világ ma még talán számossabb válsággal küzd, mint valaha; Európa kultúrájára, tudására és nemeslelkűségére nagyobb szükség van -lenne-, mint valaha. De ehhez nem a Merkel-, Juncker-, illetve Schultzféle, megkötött kezű és lábú emberek kellene.

Európa most a probléma maga, pedig -újra!- a megoldás lehetne. Gyűlölhethetjük vagy szerethetjük, de nincs máshol helyünk.

Fritz Tamás

Átvétel a Mi Időnk c. napilapból

Rab Zsuzsa

Vaspántok

Ha így szólnék a kedves, fiatal kalauzhoz:

-Kalauz úr, hogyha ma este hazamegy, ölelje meg nagyon a feleségét, dicsérje meg, ami épp rajta van, akár az ócska pongyoláját –
Ha így szólnék –
ugye... bolondnak tartanának?

Ha így szólnék a bottal kopogó nyugdíjas bácsihoz a boltban, mikor épp forintjait guberálja, végül levágtat tíz dekát a „kicsit hosszabb lett” kenyérből:
- Bácsi! Itt van ötszáz forint.
Tegye el, kérem. Épp ma kaptam.
nem számítottam rá. Főlősleges. –

Ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék az útkövezőkhöz:
-Útkövezők!
Én ezt a kis kavicsot elviszem, mert az erezetében lehorgadt Krisztus-fejet látok.
Engedjék meg, hogy elvigyem! –
Ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék a torzonborz kamaszhoz:

-Gyere, fiam, ülünk le valahol, s te elmeséled, mitől nőtt vállig a hajad, mi ellen mered ez a tüske tejes arcod körül,

s egyáltalán, mitől vagy te ilyen kérlelhetetlen?

Ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék a padon sütkérező, újságpapírból eddegélő nénikéhez:

-Néni, jöjjön velem, amit szeret, azt főzök vacsorára, puha ágat vetek,,
előtte pedig mindent elbeszélhet, a menyasszonykorát, azt a szülést, a császármetszést is, és szegény jó ura szívészéldését, és hogy mivel ültette be a sírját, azt is, hogy a fia hogyan él Kanadában,
meg hogy mit írt föl, és mire, az orvos.
Mindent apróra elbeszélhet.
Sóhajtozhat és imádkozhat az ágyban.
De éjjel egyszer – maga úgyis sokszor főlébred –
keljen fel, takarjon be engem, mert éjjel mindig lerúgom a takarómat...
Ha így szólnék –
ugye, bolondnak tartanának?

Konvenciók, bevett szokások hideg vaspántjai szorítják lüktető, eleven húsig lenyűzött szívünket.

Őszi kirándulás 2016. október 22-én Győrbe

Egyházközségünk kiránduló csoportja október 22-én nagyon korán, 6.00-kor indul a Zöld Sárkánnyal egy kicsiny északnyugati településre, hogy egy kellemes napot együtt töltsön.

Első utunk Halásziiba vezet. Ez a kicsiny település, Halászi, a Mosoni-Duna mellett fekszik. Nagyszerű program vár itt ránk. Amíg a társaság egyik fele hajókirándulásra indul, addig a másik fele sétakocsikázáson vesz részt, majd csere következik. Így mindkét csoport részt vesz mindkét programban. Innen Győrbe indulunk, ahol egy finom ebéd vár bennünket a Rábaparti Étteremben. A háromfogásos ebédben a leves és a desszert nem választható szabadon, csak a második fogás, ahol kétféle ajánlat közül rendelhetünk.

Ebéd után a Szent László Látogatóközpontba térünk be, ahol nagyon sokféle látnivaló vár ránk, csak győzzük végignézni a különféle tárlatokat, múzeumokat, a bazilikát, a könnyező Szent Szűz képét, Szent László hermáját, Apor Vilmos vértanú emlékkiállítását és még sok-sok minden mást.

Szabad program követi a múzeum látogatást. Kedvünkre kószálhatunk a belvárosban a patinás házak között, majd a színház elé gyűlünk valamennyien.

A Győri Nemzeti Színházban a Farkasok és bárányok előadást tekinthetjük meg. Az írója: Alexandr Nyikolajevics Osztrovszkij.

Késő este tér haza a Zöld Sárkány a résztvevőkkel Nagyatádra. Mindenkit szeretettel hívunk erre a nagyszerű kirándulásra. Részvételi díj: 7.500 Ft/fő. Kérjük, hogy a kedvezményekre jogosító igazolványokat mindenki hozza magával. Jelentkezni a hivatali időben a plébánia irodájában lehet.

UTOLSÓ MUNKÁS

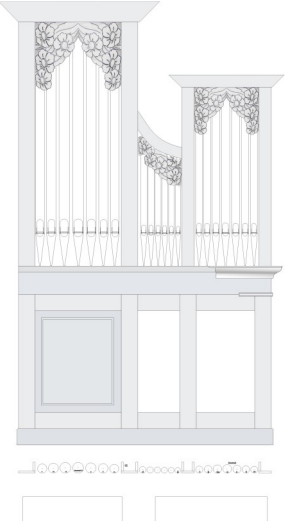
A nap leszáll, és szőlőhegyek ormát
aranyozza az alkony, Istenem.
Munkásaidat látom fent mozogni,
Apró bogárcák, serény hangya-népek,
ki kapál, ki vesszőt metsz, ki szüretel.
Munkálkodjatok, míg nappal vagyon –
mondad, s elküldted mindannyiokat.
Mentek. Ki hajnalban, ki délelőtt, ki dél-
ben.

Verejtékük hullt zord szőlőhegyedre,
És felszállt áldozati páráként
s virágillat lett: édes öntudat
És boldog, tiszta lelkiismeret.
Hogy sűrögnek ott fenn a hunyó napban,
aranyként csillan szürke hangya-testük,
már készülődnek lassanként haza. –
Egy óra még, és itt van a sötét.
Sötét, sötét: hogy száll a szörnyű szó,
éjszaka: hogy suhognak szárnyaidd,
mily félelmes vagy, mily irtózatos,
még annak is, ki dolgozott napestig,
hát még annak, kit elhagyott a hajnal,
és elhagyott a délelőtt s a dél.
S kit a hanyatló Nap is így talál:
hivalkodva és haszontalanul.
Álltam valami messze piacon,
És tarka rongyként ráztam lelkemet.
Így tűnt a hajnal, így futott a dél,
és így jött rám a késő alkonyat.
Utolsó munkás és utolsó óra –
most itt állok a szőlőhegy tövén,
napszámodba szegődnék, Istenem.
Egy óra még, és itt van a sötét.
Ezt az utolsó órát add nekem!

Reményik Sándor

Építendő
orgonánk
szekré-
nyének
engede-
lyezési
terveze-
téből -

*A szek-
rény jobb
oldali
része*

AKIK NAP MINT NAP SEGÍTENEK

Nevem Forjáné dr. Lechner Éva Má-
ria, nyugdíjas jogász vagyok. Egyedül élek,
hozzátartozóim sajnos csaknem mindannyian
meghaltak. Igyekszem a tölem telhető legjobb
munkát végezni, hasznára lenni a nagyobb családomat képviselő
egyházközségnek.

Ingyen végzem a kegytárgyakkal, újságokkal, könyvekkel
kapcsolatos feladataimat, vezetem az évi hat, hét különböző kilen-
ced ájtatosságot, közreműködöm a kórusban, és / egyéni korlátaim
határát feszegetve / részt veszek az egyházközi programokban,
rendezvényeken. Céлом, hogy jobban szolgáljam testvéreimet és
szeretetem irántuk sikeresebben mutassam meg. Természetesen ke-
resem az alkalmas utódomat, aki nálam jobban fogja elvégezni
munkámat.

A jó pásztor – a Brenner Jánosról szóló darab Nagyatádon

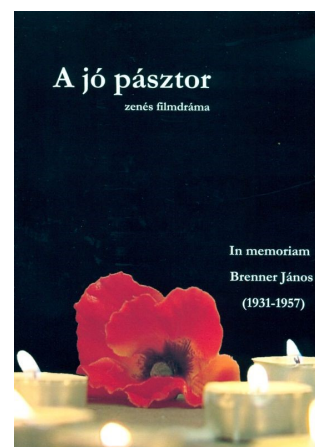
Brenner János rábakethelyi káplánt 1957. december 15-én ölték
meg. Vértanúságáról Iváncsits Tamás bólyi kántor-tanító, -aki több
ízben megfordult már plébániánkon- zenés drámát írt.

A mű bemutatja az egyházüldözések idején hősiiesen helytálló, a
mártírhálált is vállaló fiatal pap életét, egészen a vértanúságig.
Lauer Ferenc rendező alkotásában a szereplők visszaemléke-
zése adja a történet keretét.

A nagyatádi bemutatóval a mintegy másfél
órás alkotás megtekintésével mintegy tiszte-
legni szándékozunk a diktatúrák áldozatai
előtt.

Iváncsits Tamás művének bemutatójára
2016. október 23-án délután 4 órakor kerül
sor a Kulturális Központban. A belépődíj: 500
Ft. Mindenkit szeretettel várunk!

Belépőjegyet a plébánia irodájában vagy a
helyszínen is válthatunk.

Kereszt-út

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520